

Το Σάββατο του Θεού

The Sabbath του Cecil N. Wright

Η Ημέρα του Κυρίου του H. Leo Boles

Το Σάββατο

Αλλαγή νόμου;

Το εδάφιο Δανιήλ 7:25 αναφέρεται στην αλλαγή των νόμων του Θεού από τον άνθρωπο – κάτι που είναι λάθος. Αλλά, αν ο Θεός έχει αλλάξει τον δικό του νόμο, αυτό είναι ένα τελείως διαφορετικό θέμα – και είναι λάθος να μην τον αναγνωρίζουμε και να μην τον προσαρμόζουμε. Έτσι, αυτό που θέλω να κάνω τώρα είναι να επισημάνω ότι ο Θεός έκανε μια τέτοια αλλαγή όταν έκανε τον Ιησού Χριστό αρχιερέα μας σύμφωνα με το τάγμα του Μελχισεδέκ, και όχι σύμφωνα με το Λευιτικό τάγμα του Ααρών, όπως είχε νομοθετήσει για τους ιερείς υπό το νόμο του οποίου έκανε μεσολαβητή τον Μωυσή και με τον οποίο έδωσε επίσης τις Δέκα Εντολές στο όρος Σινά.

1. Εβραίου (7:11-25) (American Standard Version):

ένα. «Τώρα, αν υπήρχε τελειότητα [αναφερόμενος στη σωτηρία στο έπακρο, εδ. 25] μέσω του Λευιτικού ιερατείου (γιατί κάτω από αυτό ο λαός έλαβε τον νόμο), ποια περαιτέρω ανάγκη υπήρχε να εγερθεί άλλος ιερέας σύμφωνα με την τάξη του Μελχισεδέκ; Και να μην υπολογίζεται σύμφωνα με την τάξη του Ααρών. Επειδή η ιεροσύνη αλλάζει, γίνεται αναγκαστικά αλλαγή και του νόμου, γιατί αυτός για τον οποίο λέγονται αυτά ανήκει σε άλλη φυλή, από την οποία κανένας δεν έχει παρακολουθήσει Διότι είναι προφανές ότι ο Κύριός μας έχει ξεπηδήσει από τον Ιούδα ως προς το ποια φυλή ο Μωυσής [μέσω του οποίου ο Θεός έδωσε τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης] δεν είπε τίποτα σχετικά με τους ιερείς εγείρεται ένας άλλος ιερέας, ο οποίος έγινε, όχι σύμφωνα με το νόμο μιας σαρκικής [σαρκικής] εντολής [τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης], αλλά με τη δύναμη μιας ατελείωτης ζωής [του Χριστού μετά την ανάστασή του]: γιατί μαρτυρείται από αυτόν, Εσύ είσαι ιερέας για πάντα, σύμφωνα με το τάγμα του Μελχισεδέκ. Διότι υπάρχει κατάργηση της προηγούμενης εντολής, λόγω της αδυναμίας και της αχρηστίας της (γιατί ο νόμος δεν έκανε τίποτα τέλειο) και φέρνει σε αυτήν μια καλύτερη ελπίδα, μέσω της οποίας πλησιάζουμε στον Θεό. Και εφόσον δεν είναι χωρίς όρκο (γιατί αυτοί [μετά από την εντολή του Ααρών, του Λευιτικού ιερέα] έγιναν όντως ιερείς χωρίς όρκο· αλλά αυτός [ο Χριστός] με όρκο αυτόν που λέει γι' αυτόν) Ο Κύριος ορκίστηκε και δεν θα μετανοήσει, Είσαι ιερέας για πάντα. Τόσο πολύ, επίσης, ο Ιησούς έγινε η εγγύηση μιας καλύτερης διαθήκης. Και έγιναν ιερείς πολλοί σε αριθμό [διαδοχικά], επειδή ο θάνατος τους εμποδίζει να συνεχίσουν· αλλά αυτός, επειδή μένει για πάντα, έχει την ιεροσύνη του αμετάβλητη. «Γι' αυτό είναι σε θέση να σώσει στο

έπακρο αυτούς που πλησιάζουν τον Θεό μέσω αυτού, βλέποντας ότι ζει για να μεσολαβεί γι' αυτούς».

Το παραπάνω απόσπασμα λέει ότι δεν υπάρχει «σωτηρία στο έπακρο» (καμία αιώνια σωτηρία) κάτω από το Λευιτικό ιερατείο της Παλαιάς Διαθήκης. Κανένας ιερέας, ούτε καν ολόκληρη η διαδοχή του θνητού ιερέα, δεν μπορούσε να προσφέρει σωτηρία πέρα από τη ζωή του στη γη, γιατί οι θυσίες που πρόσφεραν χρόνο με το χρόνο δεν ωφελούσαν περισσότερο από ένα χρόνο τη φορά – επομένως, όχι πέρα από τη ζωή στη γη. Επομένως, ακόμη και όσοι ζούσαν κάτω από την Παλαιά Διαθήκη θα μπορούσαν να έχουν αιώνια ζωή μόνο μέσω της μεταγενέστερης και αιώνιας ιεροσύνης του Ιησού Χριστού, το όφελος του οποίου η εφάπαξ θυσία του εαυτού του για αμαρτίες ήταν αναδρομική για να παρέχει τη σωτηρία τους στην αιωνιότητα (που σημειώνεται στο περ. παρακάτω στο 9:15) – επειδή το αίμα των ζώων που πρόσφεραν επανειλημμένα οι Λευιτικοί ιερείς δεν μπορούσε να «αφαιρέσει τις αμαρτίες» (10:4) στο βαθμό που «δεν το θυμούνται πια», όπως στο πλαίσιο της Νέας Διαθήκης (8:12. 10:17-18).

σι. "Αλλά τώρα αυτός [ο Χριστός] απέκτησε μια διακονία την πιο εξαιρετική, τόσο πολύ που είναι επίσης ο μεσολαβητής μιας καλύτερης διαθήκης [από αυτήν της οποίας ο Μωυσής ήταν ο μεσίτης], η οποία έχει θεσπιστεί με καλύτερες υποσχέσεις. Η πρώτη διαθήκη ήταν άψογη [δηλαδή, αν δεν ήταν ανεπαρκής για «σωτηρία στο έπακρο»], τότε δεν θα αναζητούνταν τόπος για την εύρεση λάθους μαζί τους [το έθνος του Ισραήλ, που είχε γίνει χωρισμένος στο βασίλειο του Ισραήλ και στο βασίλειο του Ιούδα], λέει, Ιδού, έρχονται οι μέρες, λέει ο Κύριος, που θα κάνω Νέα Διαθήκη με τον οίκο του Ισραήλ και με τον οίκο του Ιούδα, όχι σύμφωνα με τη διαθήκη που έκανα με τους πατέρες τους την ημέρα που έπιασα από το χέρι για να τους οδηγήσω έξω από τη γη της Αιγύπτου, επειδή δεν συνέχισαν τη διαθήκη μου, και δεν τους έβλεπα, λέει ο Κύριος [βλέπε Ιερεμίας 31:31. -34] ... Στο ότι λέει, μια νέα διαθήκη, έχει κάνει την πρώτη παλιά, αλλά αυτό που γερνάει και γερνά είναι κοντά στο να εξαφανιστεί. (8:6-13)

ντο. Ήδη αναφέρθηκε παραπάνω: «Και γι' αυτό [ο Χριστός] είναι ο μεσολαβητής μιας νέας διαθήκης, ώστε, αφού συνέβη θάνατος για την λύτρωση των παραβάσεων που ήταν κάτω από την πρώτη διαθήκη, αυτοί που κλήθηκαν να λάβουν την υπόσχεση της αιώνιας κληρονομιάς [«σωτηρία στο έπακρο»]». (9:15)

Παρακαλώ διαβάστε προσεκτικά τα Κεφάλαια 7-10 των Εβραίων, από τα οποία έχω πάρει μόνο αποσπάσματα και παρατηρώ ιδιαίτερα ότι:

(α) αυτό που συνέβη κάτω από την Παλαιά Διαθήκη ήταν τύποι και σκιές

των «καλών πραγμάτων που θα έρθουν» (10:1) κάτω από τη Νέα Διαθήκη, και

(β) Αφαιρεί το πρώτο, για να ιδρύσει το δεύτερο. (10:9)

2. Διαβάστε επίσης το Β' Κορινθίους 3 και προσέξτε τα εξής:

ένα. Αυτό που είναι «γραμμένο και χαραγμένο σε πέτρες», δηλαδή οι Δέκα Εντολές της Παλαιάς Διαθήκης, που περιέχουν την εντολή του Σαββάτου (Έξοδος 31:18· 32:15· 34:28), απεβίωσε (έναντι 4-16).

σι. Αναφέρεται συγκεκριμένα ότι «η Παλαιά Διαθήκη... καταργήθηκε εν Χριστώ» (εδ. 14).

3. Παρακαλούμε σημειώστε τα εδάφια Κολοσσαείς 2:16-17, το οποίο έχει ως εξής: «Κανείς, λοιπόν, ας μην σας κρίνει σε κρέας, ή σε ποτό, ή σε σχέση με μια γιορτή ή μια νέα σελήνη ή μια ημέρα του Σαββάτου [όλα αυτά αφορούσαν στην Παλαιά Διαθήκη]: τα οποία είναι μια σκιά των μελλοντικών πραγμάτων, αλλά το σώμα [που ρίχνει τη σκιά, ας πούμε έτσι] είναι του Χριστού [κυριολεκτικά, «του Χριστού», όπως στην Έκδοση του Βασιλιά Τζέιμς]».

Οι Δέκα Εντολές εξακολουθούν να είναι δεσμευτικές;

Τώρα, όσον αφορά το αν «οι Δέκα Εντολές εξακολουθούν να είναι τόσο αληθινές σήμερα όσο πριν από σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια», αν εννοείτε ότι εξακολουθούν να είναι τόσο «δεσμευτικές» σήμερα όσο ήταν τότε, εξαρτάται από το αν ενσωματώθηκαν επίσης στη Νέα Διαθήκη νόμος, ή νόμος του Χριστού. Είναι ελεύθερα παραδεκτό ότι όλα αυτά έχουν ενσωματωθεί έτσι, εκτός από την εντολή του Σαββάτου. Αλλά στο εδάφιο Κολοσσαείς 2:16-17, που αναφέρθηκε παραπάνω, το βλέπουμε να συμπεριλαμβάνεται συγκεκριμένα στην κατηγορία των πραγμάτων με τα οποία δεν πρέπει να κριθούμε –δηλαδή να μην καταδικαζόμαστε επειδή δεν τα τηρούμε– που σημαίνει, επομένως, ότι είναι μη δεσμευτική υπό τον Χριστόν.

Αυτό είναι βασικό, και σημαίνει ότι υπήρξε αλλαγή νόμου από τον ίδιο τον Θεό, έτσι ώστε υπό τον Χριστό η εντολή του Σαββάτου να μην είναι πλέον δεσμευτική – ένα συμπέρασμα νομίζω ότι είναι πέρα από επιτυχή αντίφαση. Και, λογικά, θα μπορούσα να σταματήσω μόνο με αυτό.

Αλλά υποσχέθηκα ότι «θα προσπαθήσω να είμαι αρκετά περιεκτικός για να παρέχω μια επαρκώς λεπτομερή επισκόπηση για μια σαφή και σωστή προοπτική αυτού που πιστεύω ότι είναι η διδασκαλία της γραφής για το υπό εξέταση θέμα» -- μια ενίσχυση και περαιτέρω επιβεβαίωση της θεϊκής λογικής, αν σας παρακαλώ. Και ότι τώρα επιχειρώ και από τις γραφές της Παλαιάς και της Νέας Διαθήκης, αν και σημαίνει μια πολύ, πολύ μεγαλύτερη θεραπεία.

1. Καθεστώς του Σαββάτου βάσει του Νόμου της Νέας Διαθήκης.

Στο Γαλάτας 4:10-11, ο απόστολος Παύλος, όταν έγραφε στους Εθνικούς Χριστιανούς που επηρεάζονταν από Ιουδαϊστές δασκάλους να περιτομηθούν και να τηρήσουν τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης του Μωυσή για να σωθούν (βλέπε Πράξεις 15:1-5), είπε: "Τηρείτε ημέρες [που θα περιλαμβάνουν ημέρες Σαββάτου], και μήνες, και εποχές και χρόνια. Σας φοβάμαι, μήπως σας έχω κάνει μάταια εργασία." Και σχετικά με την περιτομή, η οποία απαιτούνταν σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, είπε: «...αν λάβετε περιτομή, ο Χριστός δεν θα σας ωφελήσει τίποτα. Κάνε ολόκληρο τον νόμο, εσύ που θέλεις να δικαιωθείς από το νόμο... Διότι στον Χριστό δεν ωφελεί τίποτα, ούτε η πίστη που δρα μέσω της αγάπης. 2-6).

Η αρχή που φαίνεται στα προηγούμενα είναι η εξής: Υπό τον Χριστό η «περιτομή» δεν διατάσσεται, ούτε απαγορεύεται, αν δεν γίνει για να υπακούσει στον νόμο της Παλαιάς

Διαθήκης, να σωθεί. Αλλά αν γίνεται επειδή απαιτείται από τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, και για να δικαιωθούμε ή να σωθούμε, αυτό μας υποχρεώνει να τηρούμε όλο αυτόν τον νόμο, αλλά μας χωρίζει από τον Χριστό και επομένως από τη χάρη του Θεού μέσω του Χριστού, χωρίς την οποία δεν μπορούμε να σωθούμε. Αυτή η αρχή, που εφαρμόζεται σε οποιαδήποτε εντολή της Παλαιάς Διαθήκης που δεν έχει ενσωματωθεί στο νόμο της Νέας Διαθήκης, ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ «ΣΑΒΒΑΤΟ», ΠΟΥ ΗΔΗ ΣΗΜΕΙΩΘΗΚΕ ΣΤΑ Κολοσσαείς 2:16-17.

Και, δεδομένου ότι σε αυτό το απόσπασμα το "σάββατο" αναφέρεται μεταξύ των στοιχείων που "είναι σκιά των μελλοντικών πραγμάτων" - "ο νόμος έχει τη σκιά των καλών πραγμάτων που θα έρθουν" (Εβραίους 10:1) - δηλαδή, για να έρθει μέσω του Χριστού, ο οποίος είναι ο μεσολαβητής της Καινής Διαθήκης – αυτό καθιστά σημαντικό να εξεταστεί πληρέστερα το Σάββατο και υπό την Παλαιά και τη Νέα Διαθήκη, για μια ακόμη ευρύτερη προοπτική και σαφέστερη αντίληψή του.

2. Το Σάββατο στις γραφές της Παλαιάς Διαθήκης: Γένεση έως Μαλαχίας.

ένα. Πρώτη αναφορά (Γένεση 2:1-3): «Και τελείωσαν οι ουρανοί και η γη, και όλη η στρατιά τους [στις έξι ημέρες της Γένεσης 1]. Και την έβδομη ημέρα τελείωσε ο Θεός το έργο του που είχε κάνει Και ξεκουράστηκε την έβδομη μέρα από όλο το έργο που είχε κάνει.

Το εβραϊκό ρήμα που μεταφράζεται εδώ "ανάπαυση" είναι shabath, που σημαίνει παύση ή ανάπαυση. Η έβδομη ημέρα, η οποία σηματοδότησε την παύση του έργου του Θεού για τη δημιουργία, άρχισε να αναφέρεται ως «σάββατο» (σαββάτο) ή «ημέρα του σαββάτου». Σηματοδότησε το τέλος της πρώτης εβδομάδας της ύπαρξης της γης και την αρχή μιας εβδομαδιαίας διαδοχής εβδομών ημερών, που αργότερα ονομάστηκε από τον Θεό ως «τα σάββατά μου» (Εξοδος 31:13· Λευιτικό 19:3, 30· 26: 2).

σι. Δεύτερη αναφορά (Εξοδος 16): Ο Ισραήλ, που πρόσφατα απελευθερώθηκε από την αιγυπτιακή δουλεία και βρισκόταν στα πρώτα στάδια του μακρού ταξιδιού του στη γη της επαγγελίας της Χαναάν, είχε οδηγηθεί στην έρημο του Σιν, σε μικρή απόσταση από το όρος Σινά, όπου θα στρατοπέδευε για ένα χρόνο και θα λάμβανε τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, με τις περίφημες Δέκα Εντολές του, που περιελάμβανε τη νομοθεσία του Σαββάτου που τώρα μας απασχολεί.

Το φαγητό είχε διανεμηθεί στην έρημο του Σιν, και οι άνθρωποι μουρμούριζαν. «Τότε είπε ο Ιεχωβά στον Μωυσή: Ιδού, θα βρέξω ψωμί από τον ουρανό για σένα· και ο λαός θα βγαίνει και θα μαζεύει μερίδα μιας ημέρας κάθε μέρα, για να τους αποδείξω αν θα περπατήσουν σύμφωνα με το νόμο μου ή όχι. Την έκτη ημέρα θα ετοιμάσουν αυτό που θα φέρουν, και θα είναι διπλάσιο από όσο μαζεύουν καθημερινά» (16:4-5).

Και την πρώτη έκτη ημέρα, ο Μωυσής εξήγησε στον λαό ως εξής: «Αυτό είναι αυτό που είπε ο Ιεχωβά, αύριο είναι επίσημη ανάπαυση, ιερό Σάββατο για τον Ιεχωβά: Ψήστε [σήμερα] αυτό που θα ψήσετε και βράστε αυτό που θα βράσετε και ό,τι περισσεύει, θα το

φυλάξετε μέχρι το πρωί» (16:23). Και όταν ήρθε το πρωί, ο Μωυσής είπε περαιτέρω: «Φάε το σήμερα· γιατί σήμερα είναι Σάββατο για τον Ιεχωβά· σήμερα δεν θα το βρεις στον αγρό. Έξι ημέρες θα το μαζέψεις· την έβδομη ημέρα όμως είναι το Σάββατο, εκεί μέσα δεν θα είναι κανένα» (έναντι 25-26).

Μερικοί από τον κόσμο βγήκαν ούτως ή άλλως την ημέρα του Σαββάτου για να μαζευτούν, αλλά δεν βρήκαν κανένα. «Και ο Ιεχωβά είπε στον Μωυσή [να παραδοθεί στον λαό]: Μέχρι πότε αρνείστε να τηρείτε τις εντολές και τους νόμους μου; Επειδή ο Ιεχωβά σας έδωσε το Σάββατο, γι' αυτό σας δίνει την έκτη ημέρα το ψωμί για δύο ημέρες. Εσείς ο καθένας στη θέση του, να μη βγει κανείς από τον τόπο του την έβδομη ημέρα, λοιπόν, ο λαός αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα» (εδ. 28-39).

Αυτό ήταν το προοίμιο και η προϋπόθεση για την εντολή του Σαββάτου ως ένα ιδιαίτερα σημαντικό μέρος της διαθήκης μεταξύ του Θεού και του Ισραήλ, που θα συναφθεί σύντομα στο Σινά.

ντο. Αναφέρεται τρίτος (Έξοδος 20). Την τρίτη ημέρα μετά την άφιξη του Ισραήλ στην έρημο του Σινά, ο Θεός μίλησε με φοβερό τρόπο από την κορυφή του όρους Σινά τις Δέκα Εντολές που αργότερα έγραψε σε δύο πέτρινες πλάκες και παρέδωσε στον Μωυσή. Άρχισε λέγοντας: «Εγώ είμαι ο Ιεχωβά ο Θεός σου, που σε έβγαλα από τη γη της Αιγύπτου και από τον οίκο της δουλείας» (εδ. 2). Η πρώτη εντολή ήταν να μην υπάρχουν άλλοι θεοί πριν (ή εκτός από αυτόν). Και το τέταρτο ήταν: «θυμήσου την ημέρα του Σαββάτου, για να την τηρείς άγια. Έξι μέρες θα κοπιάσεις και θα κάνεις όλη σου τη δουλειά. αλλά η έβδομη ημέρα είναι Σάββατο για τον Ιεχωβά τον Θεό σου· σε αυτήν δεν θα κάνεις καμία εργασία, ούτε εσύ, ούτε η κόρη σου, ούτε ο υπηρέτης σου, ούτε τα ζώα σου, ούτε ο ξένος σου που είναι μέσα στις πύλες σου· γιατί σε έξι ημέρες ο Ιεχωβά έφτιαξε τον ουρανό και τη γη, τη θάλασσα και όλα όσα είναι μέσα τους, και ανάπαυσε την έβδομη ημέρα, και την αγιοποίησε» (εδ. 8-11).

ρε. Περαιτέρω Επεξηγηματικές Γραφές – που τονίζουν την τεράστια σημασία και σημασία του Σαββάτου της έβδομης ημέρας για τον Ισραήλ: Έξοδος 31:12-17: «Αλήθεια θα τηρείτε τα Σάββατά μου· γιατί είναι σημείο μεταξύ εμένα και σας σε όλες τις γενεές σας. να ξέρετε ότι εγώ είμαι ο Ιεχωβά που σας αγίασε... Γι' αυτό τα παιδιά του Ισραήλ θα τηρούν το Σάββατο, για να τηρούν το Σάββατο για μια αιώνια διαθήκη. γιατί σε έξι ημέρες ο Ιεχωβά έφτιαξε τον ουρανό και τη γη, και την έβδομη ημέρα ξεκουράστηκε και αναζωογονήθηκε.

Ο πληθυντικός, «Σάββατα», αναφέρεται απλώς στο Σάββατο της έβδομης ημέρας στις εβδομαδιαίες επαναλήψεις του (κάθε εβδομάδα έχει ένα Σάββατο) – ως εκ τούτου, «Πραγματικά θα τηρείτε τα Σάββατά μου: γιατί είναι ένα σημάδι ανάμεσα σε μένα και σε εσάς στις γενεές σας. "

Δευτερονόμιο 4:7-8: "Επειδή ποιο μεγάλο έθνος υπάρχει, που έχει έναν θεό τόσο κοντά τους, όπως είναι ο Ιεχωβά ο Θεός μας όποτε τον επικαλούμε; Και ποιο μεγάλο έθνος υπάρχει που έχει διατάγματα και διατάγματα τόσο δίκαια όσο όλος αυτός ο νόμος που

έθεσα μπροστά σου αυτή τη μέρα;» Αυτό είπε ο Μωυσής στην αποχαιρετιστήρια ομιλία του στον Ισραήλ σαράντα χρόνια μετά την έκδοση του νόμου αρχικά στο Σινά, τον οποίο τώρα επαναλάμβανε λίγο πριν από το θάνατό του και μετά την είσοδό τους στη Χαναάν υπό την ηγεσία του Ιησού του Ναυή.

Δευτερονόμιο 5:12-15: Όταν ο Μωυσής επανέλαβε την εντολή του Σαββάτου της Εξόδου 20:8-11, απαιτώντας ανάπαυση από τον τοκετό την ημέρα του Σαββάτου ακόμη και για τον «δούλο» και την «υπηρέτρια» τους, πρόσθεσε: «Και θα θυμηθείς ότι ήσουν δούλος στη γη της Αιγύπτου, και ο Ιεχωβά ο Θεός σου σε έβγαλε από εκεί με ένα δυνατό χέρι και απλωμένο χέρι· γι' αυτό ο Ιεχωβά ο Θεός σου σε διατάζει να τηρείς την ημέρα του Σαββάτου» (εδ. 15).

Ιεζεκιήλ 20: Αιώνες αργότερα, όταν οι πρεσβύτεροι του Ισραήλ είχαν έρθει στον προφήτη Ιεζεκιήλ για να ρωτήσουν τον Ιεχωβά μέσω αυτού, ο Ιεχωβά τον ζήτησε να τους υπενθυμίσει δύο φορές το γεγονός που αναφέρθηκε παραπάνω στην Έξοδος 31:12-17, ως εξής:

- (α) «Επιπλέον, τους έδωσα τα σάββατά μου, για να είναι σημείο ανάμεσα σε μένα και σε αυτούς, για να ξέρουν ότι εγώ είμαι ο Ιεχωβά που τους αγιάζει» (εδ. 12). και
- (β) «τα σάββατά μου ... θα είναι σημείο ανάμεσα σε μένα και σε εσάς, για να μάθετε ότι είμαι ο Ιεχωβά ο Θεός σας» (εδ. 20).

Νεεμίας 9:12-15: Περίπου άλλον και μισό αιώνα αργότερα, μετά την επιστροφή του Ισραήλ από τη βαβυλωνιακή αιχμαλωσία, όταν σε μια γενική συνέλευση στην Ιερουσαλήμ απευθυνόταν στον Θεό μια μοναχική ευχαριστήρια προσευχή στην οποία η γενική ιστορία των συναλλαγών του με το Ισραήλ αφηγήθηκε από την κλήση του προγόνου τους Ο Αβραάμ μέχρι σήμερα, μεταξύ άλλων, ειπώθηκε: «Κατέβηκες και στο Σινά, καιμίλησες μαζί τους από τον ουρανό, και τους έδωσες ορθές διαταγές και αληθινούς νόμους, καλά διατάγματα και εντολές, και τους έκανες γνωστούς τα ιερά σου Σάββατο, εντολές και διατάγματα και νόμος, από τον Μωυσή τον δούλο σου, και τους έδωσε ψωμί από τον ουρανό για την πείνα τους, και τους έβγαλε νερό από τον βράχο για τη δίψα τους, και τους πρόσταξε να μπουν κατέχουν τη γη που είχες ορκιστεί να τους δώσεις».

Ησαΐας 66:23-24, που τώρα αναφέρθηκε τελευταία, αν και χρονολογικά περίπου έναν αιώνα νωρίτερα από το κείμενο του Ιεζεκιήλ, είναι διαφορετικό από όλα τα προηγούμενα, καθώς είναι μια προφητική υπόσχεση προς τον Ισραήλ για μια εποχή που «κάθε σάρκα» (όλα τα έθνη) θα λατρεύουν τον Θεό του Ισραήλ «από Σάββατο σε Σάββατο, ως εξής: «Επειδή, όπως οι νέοι ουρανοί και η νέα γη, που θα φτιάξω, θα παραμείνουν μπροστά μου, λέει ο Ιεχωβά, έτσι θα παραμείνουν οι σπόροι σας και το όνομά σας, και θα συμβεί από μια νέα σελήνη άλλο, και από το ένα Σάββατο στο άλλο, θα έρχονται όλες οι σάρκες [Εθνικοί καθώς και Ισραηλίτες] για να προσκυνήσουν μπροστά μου, λέει ο Ιεχωβά».

Συνοψίζοντας τα παραπάνω έχουμε τα εξής:

- (1) Ο Θεός έδωσε τα σάββατά του στον σαρκικό Ισραήλ ως σημάδι μεταξύ του και σ' αυτούς της διαθήκης που έγινε μαζί τους στο Σινά ως ειδικά επιλεγμένος λαός του (Έξοδος 31:12-

17· Ιεζεκιήλ 20:12, 20), ξεχωρίζοντας τους από όλοι οι άλλοι. Δεν υπάρχει καμία καταγραφή της ανθρώπινης τήρησης της έβδομης ημέρας της εβδομάδας ως ημέρας επίσημης ανάπαυσης στον Ιεχωβά πριν δοθεί στον Ισραήλ ως τέτοια – μια περίοδο τουλάχιστον 2500 ετών ανθρώπινης ιστορίας – όχι πριν από τον κατακλυσμό, από Ο Αδάμ, ο Άβελ, ο Σηθ, ο Ενώχ, ο Νώε ή οποιοσδήποτε άλλος – και όχι μετά τον κατακλυσμό, από τον Αβραάμ, τον Ισαάκ, τον Ιακώβ ή οποιοδήποτε άλλο άτομο ή λαό.

Ωστόσο, η λέξη «εβδομάδα» (εβρ. shabua, ένα επτά) εμφανίζεται στη Γένεση 29:27-28, αναφέροντας γλώσσες που χρησιμοποιούσε ο Λάβαν σε συνομιλία με τον Ιακώβ περισσότερα από 250 χρόνια πριν από τη χορήγηση του «σαββάτου» του Ιεχωβά στον Ισραήλ στο Σινά. Έτσι, αναμφίβολα ο κύκλος των επτά ημερών προήλθε από τις έξι ημέρες της δημιουργίας συν την ημέρα της ανάπαυσης του Θεού από τη δημιουργία την έβδομη ημέρα – ωστόσο, χωρίς καμία καταγραφή της ημέρας της έβδομης που επιτάχθηκε στον άνθρωπο ως ανάπαυση στον Ιεχωβά, μέχρι να δοθεί στον Ισραήλ ως σημάδι της διαθήκης μεταξύ αυτού και αυτών ως τότε ειδικού εκλεκτού λαού του, όπως αναφέρθηκε παραπάνω.

- (2) Κανένα άλλο μεγάλο έθνος δεν είχε τέτοιο θεό ή διαθήκη όπως ο Θεός και η διαθήκη του Ισραήλ, και, κατά συνέπεια, κανένα Σάββατο για να τηρήσει. (Δευτερονόμιο 4:7-8· 5:12-15) Κατ' αναλογία, ήταν σαν όταν ένας σύζυγος δίνει στη γυναίκα του μια βέρα ως ένδειξη της διαθήκης του γάμου μεταξύ εκείνου και εκείνης, και μόνο αυτοί, που τη βάζουν εκτός όλων των άλλων. Και ο ίδιος ο Θεός την παρομοίασε με μια τέτοια διαθήκη, λέγοντας: «Την διαθήκη μου την αθέτουν, αν και ήμουν σύζυγός τους» (Ιερεμίας 31:32).

Επιπλέον, το Σάββατο της έβδομης ημέρας ήταν ιδιαίτερα κατάλληλο ως ένα τέτοιο σημάδι μεταξύ του Θεού και του Ισραήλ της διαθήκης που συνήψαν στο Σινά. Διότι το σάββατό του σήμαινε το τέλος όλου του έργου που είχε κάνει κατά τις έξι ημέρες της δημιουργίας και το μνημόνευε (Γένεση 2:1-3). Και το να δώσει τα σάββατά του στον Ισραήλ συμβόλιζε και μνημόνευε το τέλος της δουλείας του στην Αίγυπτο, σύμφωνα με το Δευτερονόμιο 5:15. Αυτό συμβόλιζε το γεγονός ότι ο Θεός της δημιουργίας ήταν πλέον ο Θεός του Ισραήλ, και δεν θα είχαν άλλον – όπως κανένα άλλο έθνος δεν μοιραζόταν τέτοιο στην ιστορία, ή το Σάββατο που έπρεπε να τηρηθεί ως επίσημη ανάπαυση στον Ιεχωβά.

- (3) Το να κάνει γνωστό στον Ισραήλ το «άγιο σάββατό» του ήταν ένα από τα γεγονότα που συγκεντρώθηκαν γύρω και κατά την κατέβαση του Θεού «στο όρος Σινά» και μιλώντας τους από τον ουρανό (Νεεμίας 9:13-15). Και η προηγούμενη άγνοιά τους γι' αυτό αποδεικνύεται από τη συμπεριφορά ορισμένων από αυτούς, όταν η τήρησή της επιτάχθηκε προκαταρκτικά στην έρημο της Αμαρτίας σε σχέση με την αρχή του Θεού να τους ταΐσει με μάννα (Εξοδος 16).
- (4) Η αναφορά στο (2) παραπάνω στην παραβίαση της γαμήλιας διαθήκης από τον Ισραήλ μεταξύ του Ιεχωβά και αυτών, περιελάμβανε επίσης τη «βεβήλωση» τους την ημέρα του Σαββάτου, το σημείο της διαθήκης μεταξύ αυτών και του ίδιου, με το να μην την τηρούν άγια, ως ημέρα ανάπαυσης στον Ιεχωβά. Η πρώτη αναφορά σε μια τέτοια βεβήλωση

βρίσκεται στους Αριθμούς 15:32-36. Αλλά οι περαιτέρω αναφορές είναι πάρα πολλές για να αναφερθούν εδώ.

- (5) Τέλος, η προφητική υπόσχεση στο Ησαΐα 66:22-23 στον Ισραήλ που περιλαμβάνει σαββατισμό στη νέα γη που θα έκανε, δεν αναφέρεται στην τήρηση του Σαββάτου σε αυτήν την παρούσα γη κάτω από τη Νέα Διαθήκη της οποίας ο Χριστός είναι ο μεσολαβητής, αντικαθιστώντας το Παλαιά Διαθήκη της οποίας ο Μωυσής ήταν μεσολαβητής, αλλά στον απόλυτο σαββατισμό για τους λυτρωμένους όλων των εθνών στον κόσμο που θα έρθουν ακόμη. Ενώ η εν λόγω υπόσχεση διατυπώθηκε στη γλώσσα του τότε σημερινού σαββατισμού στο πλαίσιο της Παλαιάς Διαθήκης (καθώς έρχονταν να τον λατρέψουν «από το ένα Σάββατο στο άλλο» και «από τη μια νέα σελήνη στην άλλη»), έπρεπε ωστόσο να χρησιμοποιηθεί μεταφορικά. εκφραστική του αέναου σαββατισμού.

Διότι, όπως είδε ο απόστολος Ιωάννης στο όραμά του στην Πάτμο, της «νέας γης», με την «αγία της πόλη, τη νέα Ιερουσαλήμ» (Αποκάλυψη 21:1 - 22:5), «η πόλη δεν έχει ανάγκη από τον ήλιο, ούτε του φεγγαριού να λάμπει πάνω του· γιατί η δόξα του Θεού το φώτισε, και το φως του είναι το Αρνί» (21:23). "και οι πύλες αυτού δεν θα κλείνονται καθόλου την ημέρα (γιατί δεν θα υπάρχει νύχτα εκεί)" (εδ. 25). «Και δεν θα υπάρχει πια νύχτα· και δεν χρειάζονται φως λυχνariού, ούτε φως ηλίου· επειδή, ο Κύριος ο Θεός θα τους δώσει φως» (22:5).

Επιπλέον, οι τρεις παραπάνω στίχοι ακολουθούνται από έναν τελευταίο στίχο που διαβάζεται ως εξής, ο οποίος, όντας ταυτόχρονος χρονικά, πρέπει επίσης να είναι μεταφορικός: «Και θα βγουν και θα κοιτάξουν τα νεκρά σώματα των αντρών που έχουν παραβεί εναντίον μου : γιατί το σκουλήκι τους δεν θα πεθάνει, ούτε η φωτιά τους θα σβήσει και θα είναι απεχθή για κάθε σάρκα» (Ησαΐας 66:24).

Οι υπογραμμισμένες φράσεις [γιατί το σκουλήκι τους δεν θα πεθάνει, ούτε η φωτιά τους θα σβήσει] χρησιμοποιήθηκαν αργότερα από τον Ιησού, όπως καταγράφονται στη γραφή της Νέας Διαθήκης του Μάρκου 9:43-48, ως εφαρμογή στο «σκουλήκι» και τη «φωτιά». της «κολάσεως» (Γέεννα). Η τελευταία ήταν κυριολεκτικά η κοιλάδα του Hinnoth, η οποία είχε αρχίσει να χρησιμοποιείται ως χωματερή της πόλης στα περίχωρα της επίγειας Ιερουσαλήμ, όχι μόνο των σκουπιδιών αλλά και για τα άταφα πτώματα, «όπου τα σκουλήκια ροκάνιζαν και οι φωτιές έκαιγαν» (όπως εκφράζεται στο A.T. Robertson's Word Pictures in the New Testament). Αλλά χρησιμοποιήθηκε από τον Κύριό μας μεταφορικά για «την αιώνια φωτιά που ετοιμάστηκε για τον διάβολο και τους αγγέλους του» (Ματθαίος 25:41), - που ονομάζεται «λίμνη της φωτιάς» στην Αποκάλυψη 20:14-15 - όπου οι άδικοι « θα πάει στην αιώνια τιμωρία» (εδ. 26), από την παγκόσμια κρίση όταν ο Ιησούς έρθει ξανά (Ματθαίος 25:31-46), η οποία πρόκειται να ακολουθήσει την παγκόσμια ανάσταση των νεκρών και τη φυγή της παρούσας γης και ουρανού (προφανώς ο ατμοσφαιρικός του παράδεισος και πιθανώς οι αστρικοί παράδεισοι, αλλά όχι η κατοικία του Θεού) (Αποκάλυψη 20:11-15). Σίγουρα, ωστόσο, η λίμνη της αιώνιας φωτιάς δεν θα είναι στα περίχωρα, ούτε θα είναι προσβάσιμη στα αξιοθέατα των λυτρωμένων κατοίκων της «αγίας πόλης, της Νέας Ιερουσαλήμ» (Αποκάλυψη 21:1 - 22:5).

Για τέτοιους λόγους, το εδάφιο του Ησαΐα 66:23-24 σχετικά με το Σάββατο στη «νέα γη» που θα «έφτιαχνε» ακόμη ο Ιεχωβά φαίνεται να χαρακτηρίζεται κατάλληλα στο Σχόλιο του Έλιοτ για την Ολόκληρη Βίβλο, ως εξής: «Βρίσκεται στο Η φύση της υπόθεσης ότι οι λέξεις δεν έλαβαν ποτέ, και δεν μπορούν ποτέ να λάβουν, μια κυριολεκτική εκπλήρωση Η αληθινή συνειδητοποίηση βρίσκεται στη νέα Ιερουσαλήμ της Αποκάλυψης 21:22-27 του αιώνιου σαββατισμού του εδαφίου Εβραίου 4:9, και μάλιστα σε αυτό το ένδοξο. Το όραμα δεν είναι παρά ένα σύμβολο πνευματικών πραγματικοτήτων».

Έχει ειπωθεί εύστοχα ότι η Παλαιά Διαθήκη είναι η Καινή Διαθήκη που κρύβεται, και η Καινή είναι η Παλαιά που αποκαλύφθηκε. Έτσι, επιστρέφουμε τώρα κυρίως στο Νέο για τα πράγματα που προαναγγέλλει το Παλαιό.

Παρατηρήσεις από τις Γραφές της Νέας Διαθήκης

1. Ότι το εδάφιο της Παλαιάς Διαθήκης του Ησαΐα 66:22-23 μας παραπέμπει σε έναν ανέανο σαββατισμό που πρέπει να είναι η τελική ανάπαυση για τον λαό του Θεού, την οποία θα απολαμβάνουν μέσω του Ιησού Χριστού και θα προοιωνίζονται αλλά δεν θα απολαμβάνουν κάτω από την Παλαιά Διαθήκη, και Όχι προτού η παρούσα γη μας αντικατασταθεί από μια νέα και αιώνια, αφού η δεύτερη έλευση του Χριστού σε αυτή τη γη στο τέλος της ιστορίας της, γίνεται φανερό, μεταξύ άλλων, από τα ακόλουθα βασικά:

ένα. 2 Πέτρου 3:10-13: «Αλλά η ημέρα του Κυρίου [η ημέρα του 'ερχόμενου' του. ν.4] θα έρθει ως κλέφτης στον οποίο οι ουρανοί [προφανώς ο ατμοσφαιρικός και πιθανώς ο αστρονομικός παράδεισος, όπως ήδη αναφέρθηκε] θα περάσουν με μεγάλο θόρυβο και τα στοιχεία θα διαλυθούν με έντονη θερμότητα, και η γη και Τα έργα που βρίσκονται εκεί θα καούν, βλέποντας έτσι όλα τα πράγματα να διαλυθούν, τι είδους πρόσωπο πρέπει να είμαστε σε όλη την αγία ζωή και την ευσέβεια, αναζητώντας και επιθυμώντας ένθερμα τον ερχομό της ημέρας του Θεού. των οποίων οι ουρανοί θα διαλυθούν και τα στοιχεία θα λιώσουν με θερμή ζέστη, αλλά σύμφωνα με την υπόσχεσή του [πού παρά μόνο στο Ησαΐα 66:22-23;], αναζητούμε νέους ουρανούς και μια νέα γη όπου κατοικεί η δικαιοσύνη; ."

σι. Αποκάλυψη 20:11-15: «Και είδα έναν λευκό θρόνο και αυτόν που καθόταν πάνω του, από το πρόσωπο του οποίου έφυγαν η γη και ο ουρανός· και δεν βρέθηκε τόπος γι' αυτούς και είδα τους νεκρούς, τους μεγάλους και Το μικρό, που στέκεται μπροστά στο θρόνο, ανοίχτηκε και ένα άλλο βιβλίο, το οποίο είναι το βιβλίο της ζωής, και οι νεκροί κρίθηκαν από τα βιβλία, σύμφωνα με τα έργα τους παρέδωσε τους νεκρούς που ήταν μέσα τους· και κρίθηκαν ο καθένας σύμφωνα με τα έργα τους... και αν δεν βρέθηκε κάποιος γραμμένος στο βιβλίο της ζωής, ρίχτηκε στη λίμνη της φωτιάς».

Έτσι, έχουμε την παρούσα «γη και τον ουρανό» να φεύγει μακριά σε σχέση με την παγκόσμια ανάσταση και κρίση της ανθρωπότητας, όπως είδε ο απόστολος Ιωάννης στα οράματά του για το μέλλον ενώ ήταν εξόριστος στη Νήσο της Πάτμου.

ντο. Αποκάλυψη 21:1 - 22:5: Αν και είναι πάρα πολλά για να παραθέσω εδώ, θα πρέπει να διαβαστεί προσεκτικά στο σύνολό του. Είναι ένα όραμα των παραπάνω που ακολουθούνται από έναν νέο ουρανό και μια νέα γη για τους δίκαιους όλων των εθνών, με την «αγία πόλη, τη νέα Ιερουσαλήμ [σε αντίθεση με την επίγεια Ιερουσαλήμ της Παλαιστίνης] να κατεβαίνει από τον ουρανό από τον Θεό» «η πόλη του ζώντος Θεού, η ουράνια Ιερουσαλήμ» (Εβραίου 12:22).

Αυτή η «νέα γη» και «η ιερή πόλη, η Νέα Ιερουσαλήμ», ήταν προφανώς η «ουράνια χώρα» και «η πόλη που έχει τα θεμέλια, της οποίας ο οικοδόμος και κατασκευαστής είναι ο Θεός», που αναζητήθηκαν από τον Αβραάμ, τη Σάρα και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ. (Εβραίου 11:8-

16) ως το απόλυτο γι' αυτούς και όχι η Χαναάν, που ήταν απλώς ένας τύπος ή «σκιά» αυτού που επρόκειτο να έρθει.

«Και όλοι αυτοί [συμπεριλαμβανομένων των προσώπων που μόλις αναφέρθηκαν, καθώς και πολλών άλλων που αναφέρθηκαν επίσης για την πίστη τους], αφού τους είχε δοθεί μαρτυρία μέσω της πίστης τους, δεν έλαβαν την υπόσχεση [της ουράνιας χώρας και πόλης], αφού ο Θεός προμήθευσε κάτι καλύτερο σχετικά με εμάς [από ό,τι δίνεται σε αυτή τη γη], για να μην γίνουν τέλειοι εκτός από εμάς» (Εβραίους 11:39-40). Δηλαδή, δεν θα εισέλθουν στην τελειότητα του κόσμου που θα έρθει πριν από την ανάσταση όταν ο Χριστός έρθει ξανά στη γη, όπως θα ισχύει και για εμάς.

ρε. Εβραίους 3:1 - 4:11: Εδώ πάλι έχουμε ένα εκτεταμένο απόσπασμα (το οποίο παρακαλούμε διαβάστε ολόκληρο, σημειώνοντας την εξέλιξή του).

Αρχή:

«Γι' αυτό, άγιοι αδελφοί, μέτοχοι της ουράνιας κλήσης, θεωρήστε τον Απόστολο και Αρχιερέα της ομολογίας μας, ακόμη και τον Ιησού, ... γιο πάνω από το σπίτι του [του Θεού] [με την έννοια του «σπίτι»], του οποίου το σπίτι είμαστε, αν κρατάμε σταθερά την τόλμη μας και τη δόξα της ελπίδας μας μέχρι το τέλος» (3:1-6).

Συνεχίζοντας:

Υπενθυμίζοντας στους αναγνώστες τη δυσπιστία και την απιστία τόσων πολλών του σαρκικού Ισραήλ και επομένως το ότι δεν μπήκαν ποτέ στα υπόλοιπα που προοριζόταν γι' αυτούς στην επίγεια Χαναάν: επίσης προτρέποντας να λάβουν προειδοποίηση από αυτό και να μην χάσετε τα υπόλοιπα που προορίζονται για τον πνευματικό Ισραήλ στην ουράνια Χαναάν (3:7 - 4:8).

Καταλήγοντας:

"Απομένει λοιπόν σαββατιάτικη ανάπαυση για τον λαό του Θεού. Διότι εκείνος που μπήκε στην ανάπαυσή του έχει επίσης αναπαυθεί από τα έργα του, όπως έκανε ο Θεός από τα δικά του. Ας προσέξουμε λοιπόν να μπορούμε σε αυτήν την ανάπαυση, ώστε να μην πέσει κανείς μετά το ίδιο παράδειγμα ανυπακοής» (4:9-11).

Το τελευταίο μπορεί να μας υπενθυμίζει το εδάφιο Αποκάλυψη 14:13: «Μακάριοι οι νεκροί που πεθαίνουν από τώρα εν Κυρίω· ναι, λέει το Πνεύμα, για να αναπαυθούν από τους κόπους τους· επειδή τα έργα τους ακολουθούν μαζί τους».

2. Για μια πλήρη και σαφή συνολική προοπτική, χρειαζόμαστε μια περαιτέρω έρευνα των σχετικών γεγονότων και εξελίξεων στην εποχή της Νέας Διαθήκης, μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης παρουσίας του Χριστού, όταν το «σάββατο» της Παλαιάς Διαθήκης δεν ήταν πλέον δεσμευτικό, και γιατί όχι, αφού όλες οι άλλες εντολές του Δεκάλογου (Εξοδος 20:1-17) ενσωματώθηκαν επίσης στον νόμο της Νέας Διαθήκης. Θα ξεκινήσουμε λοιπόν με το γιατί όχι δεσμευτικό, μετά την εξής προσοχή:

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ο αναγνώστης μπορεί να βρει μερικά από τα παρακάτω ως πιο κουραστικά και τεχνικά από μέρη των προηγούμενων, αλλά πρέπει να γνωρίζει ότι κάθε στοιχείο είναι σημαντικό για να κατανοήσει τι διαφορετικά μπορεί να φαίνεται να είναι αντικρουόμενα κομμάτια πληροφοριών εδώ και εκεί. Κάποτε, εν μέσω μιας σειράς παραβολών που αφορούσαν το επερχόμενο βασιλείο του (Ματθαίος 13:1-58· Μάρκος 4:1-34 και Λουκάς 8:4-15), ο Ιησούς δήλωσε: «Έτσι είναι και η βασιλεία του Θεού, σαν ένας άνθρωπος να ρίξει σπόρους στη γη και να κοιμηθεί και να σηκωθεί νύχτα και μέρα, και ο σπόρος να φυτρώσει και να μεγαλώσει, δεν ξέρει πώς η γη γεννά πρώτα τη λεπίδα, τότε το γεμάτο σιτάρι στο στάχυ, όταν όμως ωριμάσει ο καρπός, βγάζει αμέσως το δρεπάνι γιατί ήρθε ο θερισμός» (Μάρκος 4:26-29).

Αυτό υποδηλώνει διαδοχικές φάσεις σταδίων του βασιλείου, που πρέπει να αναγνωριστούν εάν είμαστε σε θέση να αποφύγουμε τη σύγχυση. Και αλλού στην προαναφερθείσα σειρά παραβολών, «Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού» (Λουκάς 8-10), «ο λόγος της βασιλείας» (Ματθαίος 13:19). και «η συγκομιδή είναι το τέλος του κόσμου» (Ματθαίος 13:39), όταν οι πονηροί «αποχωρίζονται» από τους δίκαιους και ρίχνονται «εις το καμίνι της φωτιάς» (εδ. 47-50) – που θα είναι κατά τη δεύτερη έλευση του Χριστού (Ματθαίος 25:31-46) – όταν οι δίκαιοι θα «κληρονομήσουν τη βασιλεία» (εδ. 34) και θα εισέλθουν «στην αιώνια ζωή» (εδ. 46), «στον μέλλοντα κόσμο» (Μάρκος 10:29-30, Λουκάς 18:29-30) – η «είσοδός τους στην αιώνια βασιλεία του Κυρίου και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού» (Β΄ Πέτρου 1:11) – σε «κληρονομιά άφθαρτη. Και αμόλυντη, και αυτή ατονεί». όχι μακριά, επιφυλάσσεται στον ουρανό για εσάς ... μια σωτηρία «στο έπακρο», όπως αναφέρθηκε προηγουμένως από το εδάφιο Εβραίου 7:25.

Με λίγα λόγια, θα ανακαλύψουμε

- (1) ένα προκαταρκτικό στάδιο και
- (2) μια πλήρως ερχόμενη φάση της βασιλείας των ουρανών σε αυτόν τον κόσμο, μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης παρουσίας του Χριστού. και μετά
- (3) ένα τελικό στάδιο (ή μάλλον η αιώνια συνέχεια της ουράνιας φάσης) στον κόσμο που θα έρθει μετά το τέλος του κόσμου – το πρώτο είναι δοκιμαστικό, προπαρασκευαστικό για την είσοδο στην τρίτη.

Θα μπορούσαμε επίσης να σκεφτούμε όσους εισέρχονται στο στάδιο Νο. 1 ως πολίτες ναύλωσης του Νο. 2 (αν είναι πιστοί), και στη συνέχεια οι πιστοί πολίτες του τελευταίου ως εισερχόμενοι και κληρονόμοι του Νο. 3. στην οποία θα απολαύσουν την «ανάπαυση του Σαββάτου» που παραμένει «για τον λαό του Θεού», όπως υποσχέθηκε στο εδάφιο Εβραίου 4:9 και σημειώθηκε προηγουμένως, όπως διακρίνεται από το Σάββατο της «έβδομης ημέρας» του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά δεν αποτελεί μέρος του νόμου της Νέας Διαθήκης υπό τον Ιησού Χριστό, όπως ήδη είδαμε.

Παρατηρήστε γιατί το Σάββατο της έβδομης ημέρας δεν αποτελεί μέρος του νόμου της Νέας Διαθήκης προτού προχωρήσετε σε άλλες σχετικές σκέψεις.

ένα. Όπως έχει ήδη τεκμηριωθεί, το Σάββατο της έβδομης ημέρας είχε δοθεί στον Ισραήλ κατά σάρκα, και μόνο, στο Σινά, ως σημάδι της διαθήκης που συνήψε τότε ο Ιεχωβά με τον λαό

του Ισραήλ, που τον ξεχώριζε και τον ξεχώριζε από τα υπόλοιπα έθνη του κόσμου (Εθνικούς)., και ήταν το πιο κατάλληλο ιστορικά για αυτόν τον σκοπό.

Αλλά στον Χριστό, αυτή η διάκριση και ο διαχωρισμός δεν υπάρχουν πλέον. Και η Παλαιά Διαθήκη που συνάπτει και απαιτεί τέτοια έχει δώσει τη θέση της σε μια Νέα Διαθήκη που όχι μόνο δεν τους απαιτεί, αλλά τους εξαφανίζει -- αγκαλιάζοντας Εθνικούς καθώς και Εβραίους, και με πανομοιότυπους όρους, κάνοντας τους έτσι όλους να είναι ένα έθνος, ένα πνευματικό Ισραήλ (βλέπε Εφεσίους 2:11-22· Ρωμαίους 2:28-29· 9:6-8· Γαλάτες 3:26-29· 6:16, αυτό το τελευταίο απόσπασμα το αποκαλεί συγκεκριμένα «ο Ισραήλ του Θεού»).

Ο ίδιος ο Ιησούς είχε πει: «Άλλα πρόβατα [Εθνικούς] έχω [με σκοπό και προοπτική] που δεν είναι από αυτήν την [Ιουδαϊκή] μάντρα· πρέπει επίσης να τα φέρω, και θα ακούσουν τη φωνή μου· και θα γίνουν ένα κοπάδι [με Εβραϊκά πρόβατα], [που έχουν] έναν ποιμένα» – ή, εναλλακτική ανάγνωση, «ένα κοπάδι θα είναι, ένας ποιμένας» Ιωάννης 10:21). Επίσης, είχε πει, «Και εγώ, αν υψωθώ από τη γη, θα τραβήξω όλους τους ανθρώπους [Ιουδαίους και εθνικούς] κοντά μου» (Ιωάννης 12:32).

Και πριν από την ανάληψή του, ανέθεσε να κηρυχτεί το ευαγγέλιο σε όλες τις εθνικότητες το ίδιο (Ματθαίος 28:19-20· Μάρκος 16:15-16 και Λουκάς 24:46-47) – όπως ήταν, «πρώτα στον Ιουδαίο, και επίσης στον Έλληνα [Εθνικό]» (Ρωμαίους 1:16) – ξεκινώντας από το 34 μ.Χ. έως τον πρώτο (Πράξεις 2), και προφανώς περίπου το 41 μ.Χ. έως τον δεύτερο (Πράξεις 10-11).

Επομένως, το να συνεχίσουμε να δεσμεύουμε το σημάδι αυτής της Παλαιάς Διαθήκης μεταξύ Θεού και Ισραήλ σύμφωνα με τη σάρκα στην εποχή της Νέας Διαθήκης (μετά τον θάνατο, την ανάσταση και την ανάληψη του Χριστού) θα ήταν μια ανωμαλία – ισοδύναμη με τη δεσμευτική περιτομή της σάρκας κάτω από την Παλαιά Διαθήκη ως σημάδι των απογόνων του Αβραάμ κατά σάρκα, που δεν είναι οι Εθνικοί Χριστιανοί. Από την άλλη πλευρά, όλες οι εντολές του Δεκάλογου της Παλαιάς Διαθήκης, εκτός από την εντολή του Σαββάτου, θα ήταν τόσο κατάλληλες για τους Χριστιανούς, είτε προέρχονται από Εβραίους είτε Εθνικούς, όπως ήταν για τον σαρκικό Ισραήλ υπό την Παλαιά Διαθήκη – και επομένως έχουν έχουν ενσωματωθεί στο νόμο του Νέου Συμφώνου.

Με αυτόν τον εξαιρετικά σημαντικό λόγο θα μπορούσαμε να κλείσουμε ξανά τη μελέτη μας. Θα συνεχίσουμε όμως με σχετικά γεγονότα και εξελίξεις σε σχέση με την εποχή της Νέας Διαθήκης, μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης έλευσης του Χριστού, όταν η εντολή του Σαββάτου του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης έπαψε να είναι δεσμευτική. Διότι η εν λόγω ανάπτυξη και τα γεγονότα θα δώσουν μια ακόμα καλύτερη προοπτική από ορισμένες απόψεις και θα μας βοηθήσουν να αποφύγουμε ορισμένα πολύ συνηθισμένα λάθη. (Μπορεί να παρατηρηθεί κάποια επανάληψη, αλλά για διαφορετική έμφαση.)

σι. «Ο νόμος και οι προφήτες [που αντιπροσώπευαν την Παλαιά Διαθήκη] ήταν μέχρι τον Ιωάννη [τον Βαπτιστή, τον πρόδρομο του Ιησού]: από τότε κηρύσσεται το ευαγγέλιο της βασιλείας του Θεού [που αντικαθιστά το βασίλειο του σαρκικού Ισραήλ] και εισέρχεται κάθε άνθρωπος μέσα σε αυτό βίαια», είπε ο Ιησούς (Λουκάς 16:16). Δηλαδή όσοι μπήκαν το

κάνουν κόντρα σε πολλές αντιθέσεις. Γιατί, είπε επίσης: «Αλίμονο σε εσάς νομικούς, γιατί αφαιρέσατε το κλειδί της γνώσης· και τους εισερχόμενους εμπόδισες» (Λουκάς 11:52). επίσης, «Αλλοίμονο σε εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές, γιατί κλείνετε τη βασιλεία των ουρανών ενάντια στους ανθρώπους· γιατί δεν εισέρχεστε μέσα σας, ούτε αφήνετε τους εισερχόμενους να εισέλθουν» (Ματθαίος 23:13).

ντο. Αυτό το «είσοδο», ωστόσο, ήταν μόνο στην προκαταρκτική και προπαρασκευαστική φάση της βασιλείας στη γη, που κηρύχθηκε πρώτα από τον Ιωάννη και μετά από τον Ιησού ως «εγγύς» (Ματθαίος 3:1-2, 4:1) – όχι ακόμη πλήρως Έλα. Για το λόγο αυτό ο Ιησούς μπορούσε να πει στους Φαρισαίους που ρώτησαν πότε θα ερχόταν η βασιλεία του Θεού, «η βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας» (Λουκάς 17:21), ή «εν μέσω σας», όπως στο περιθώριο του American Standard Version, ή «ανάμεσά σας», όπως το λέει η Νέα Αγγλική Βίβλος και ορισμένες άλλες εκδόσεις - πιθανόν να σημαίνει μεταξύ τους το πρόσωπο του εαυτού του, του μελλοντικού βασιλιά του και ίσως και εκείνων που έχουν ήδη περιγραφεί ως «εισόδου» στο το. Ωστόσο, δίδαξε τον μαθητή του να προσεύχεται: «Ελθέτω η βασιλεία σου» (Ματθαίος 6:10), επειδή δεν έχει έρθει ακόμη πλήρως όπως είχε υποσχεθεί.

Αργότερα, ωστόσο, έξι ημέρες πριν από τη μεταμόρφωσή του, ο Ιησούς έκανε δύο σημαντικές δηλώσεις:

(1) Στον απόστολο Πέτρο, αφού τον ομολόγησε ως «ο Χριστός, ο υιός του ζώντος Θεού», λέγοντας, «... πάνω σε αυτόν τον βράχο [προφανώς την αλήθεια που είχε ομολογήσει γ' αυτόν ο Πέτρος] θα οικοδομήσω την εκκλησία μου· και ... θα σου δώσω την κλειδιά της βασιλείας των ουρανών» (Ματθαίος 16:16-19).

(2) Μετά σε όλους τους αποστόλους του, λέγοντας, «Υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται δίπλα τους, οι οποίοι δεν θα γευτούν σε καμία περίπτωση τον θάνατο [αλλά ο Ιούδας Ισκαριώτης θα αυτοκτονούσε], έως ότου δουν τη βασιλεία να έρχεται με δύναμη» (Μάρκος 9:1· πρβλ. Ματθαίος 16 :28) – που συνέβη την Πεντηκοστή, σαράντα ημέρες μετά την ανάστασή του και περίπου δέκα ημέρες μετά την ανάληψή του (Πράξεις 1:1-9 και Κεφάλαιο 2), για να γίνει αντιληπτό εκτενέστερα αργότερα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: (1) Η «βασιλεία» που λέγεται πολλές φορές εναλλακτικά ως «βασιλεία του Θεού» ή «βασιλεία των ουρανών», αναφέρεται επίσης ως η βασιλεία του Χριστού (βλέπε Ματθαίος 16"28· Λουκάς 1:31-32· 22: 29-30, Ιωάννης 18:36-37, 2 Πέτρου 2:11 και Αποκάλυψη 1:9. βλ. 1 Πέτρου 3:22 και Αποκάλυψη 3:21).

(3) Επιπλέον, οι όροι «εκκλησία» και «βασιλεία», που απαντώνται σε διαδοχικά εδάφια (Ματθαίος 6:18 και 19), χρησιμοποιούνται επίσης εναλλακτικά επειδή τα μέλη του ενός είναι πολίτες του άλλου στη γη και με αυτή την έννοια είναι το ίδιο. Ως εκ τούτου, στο εδάφιο Κολοσσαείς 1:13 ο απόστολος Παύλος μίλησε για τους «αγίους» στις Κολοσσές (το «σώμα» του λαού του Χριστού και επομένως η «εκκλησία» του εκεί (1:1, 24) ως «μεταφρασμένα [από τον Θεό]... στη βασιλεία του Υιού της αγάπης του." Και ο απόστολος Ιωάννης, ο οποίος απηύθυνε το Βιβλίο της Αποκάλυψης "στις επτά εκκλησίες

που είναι στην Ασία" (1:4), περιγράφει τον εαυτό του ως "αδελφό σου και συμμετέχοντα μαζί σου σε η θλίψη και η βασιλεία και η υπομονή που είναι στον Ιησού» (εδ. 9).

ρε. Στο απόσπασμα που αναφέρθηκε για πρώτη φορά παραπάνω, «ο νόμος και οι προφήτες» ήταν εκπρόσωποι της Παλαιάς Διαθήκης μεταξύ του Θεού και του Ισραήλ (η οποία ήταν για τον Θεό «ένα βασίλειο», Έξοδος 19:6 του οποίου ο Δαβίδ ήταν ο πιο σχεδόν ιδανικός βασιλιάς του, που κυβερνούσε ο λαός της διαθήκης του Θεού στη γη για τον Θεό και οδηγώντας τους στη νίκη επί των εχθρών τους), της οποίας η διαθήκη ήταν ο Μωυσής μεσολαβητής και οι προφήτες ήταν μεταξύ άλλων, ερμηνευτές του νόμου της προς τον λαό. Από την άλλη πλευρά, «η βασιλεία του Θεού» ή «βασιλεία των ουρανών» που αναφέρεται στα παραπάνω και σε άλλα κείμενα της Καινής Διαθήκης, αντιπροσωπεύει την Καινή Διαθήκη, της οποίας ο Χριστός είναι ο μεσολαβητής (Εβραίους 8:6, 9:15, 12: 24), και κάτω από την οποία είναι βασιλιάς, κυβερνώντας τον λαό του Θεού για τον Θεό και κατακτώντας τους εχθρούς, όπως έκανε ο σαρκικός πρόγονός του Δαβίδ. Η μέλλουσα μητέρα του υποσχέθηκε: «Θα γίνει μεγάλος και θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου· και ο Κύριος ο Θεός θα του δώσει τον θρόνο του πατέρα του Δαβίδ· και θα βασιλεύσει στον οίκο του Ιακώβ [Ισραήλ] για πάντα και η βασιλεία του δεν θα έχει τέλος» (Λουκάς 1:32-33). (Παράβαλε επίσης την προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης του Ησαΐα 9:6-7).

μι. Η βασιλεία του Χριστού, ωστόσο, δεν θα ήταν πάνω στον «Ισραήλ κατά σάρκα» (πρβλ. Α' Κορινθίους 10:18), αλλά στον πνευματικό Ισραήλ (πρβλ. Ρωμαίους 2:17-29· 4:1-12). Και θα περιλάμβανε όλους τους Εθνικούς καθώς και όλους τους Ισραηλίτες που θα ασπάζονταν τη Νέα Διαθήκη που είχε συνάψει ο Θεός με τον «οίκο του Ισραήλ και τον οίκο του Ιούδα» (Εβραίους 8:8-12). Αυτό θα γινόταν αφού (1) ο μεσαίος τοίχος του χωρίσματος μεταξύ Ιουδαίων και Εθνικών είχε γκρεμιστεί «δια του σταυρού» του Χριστού, για να «δημιουργήσει μέσα του έναν νέο άνθρωπο» όπως ήταν (ούτε Ιουδαίος ούτε Εθνικός σύμφωνα με το σάρκα, αλλά Χριστιανός, που αποτελεί τον πνευματικό Ισραήλ) και (2) τον κάρφωσε [νόμος της Παλαιάς Διαθήκης, που διακρίνει και διαχωρίζει τον Ισραηλίτη από τον Εθνικό] στον σταυρό όπως ήταν (βλέπε Εφεσίους 2:11-22· Κολοσσαείς 2:8-15) . Αυτό περιγράφει κάτι από τη φύση της βασιλείας που κήρυξε πρώτα ο Ιωάννης και μετά ο Ιησούς ως «επί χειράς» (Ματθαίος 3:1-2· 4:1).

φά. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, μόλις έξι ημέρες πριν από τη μεταμόρφωσή του, ο Ιησούς είπε στους αποστόλους του: «Υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται δίπλα τους, που σε καμία περίπτωση δεν θα γευτούν τον θάνατο, έως ότου δουν τη βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη» (Μάρκος 9 :1· πρβλ. Ματθαίος 16:28) – που συνέβη την Πεντηκοστή μετά τη σταύρωση, την ανάσταση και την ανάληψη του Χριστού (βλέπε Πράξεις 1:1-9 και Κεφάλαιο 2). Αυτό ήταν περίπου έξι μήνες μετά την παραπάνω ανακοίνωση του Ιησού, και είχε πει στον απόστολο Πέτρο, «Θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών» (Ματθαίος 16:19), αφού ο Πέτρος τον εξομολόγησε ως «ο Χριστός». , ο Υιός του ζωντανού Θεού». Εκείνη την εποχή, ο Ιησούς είχε επίσης πει, «επάνω σε αυτόν τον βράχο [προφανώς την αλήθεια που είχε ομολογήσει γι' αυτόν ο Πέτρος] θα οικοδομήσω την εκκλησία μου» (εδ. 16-18).

σολ. Σε αρμονία με το εδάφιο Μάρκος 9:1, που αναφέρθηκε παραπάνω, στο οποίο ο Ιησούς είχε πει ότι κάποιοι τότε παρόντες δεν θα γεύονταν τον θάνατο μέχρι να δουν «η βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη», ο Λουκάς στις Πράξεις 1:1-9 αναφέρει ότι μεταξύ «του πάθους του [τα βάσανά του και τον θάνατό του, ακολουθούμενη από την ανάστασή του]» και «παρελήφθη [την ανάληψή του στους ουρανούς]», έδωσε εντολή στους αποστόλους του «να μην φύγουν από την Ιερουσαλήμ, αλλά να περιμένουν την υπόσχεση του Πατέρα [του Αγίου Πνεύματος ως ο παρηγορητής τους, ή ο Βοηθός τους, στη θέση του, αφού είχε φύγει από αυτούς στον ουρανό (βλέπε Ιωάννη 14:16-17)], που, είτε, ακούσατε από εμένα: γιατί ο Ιωάννης [ο Βαπτιστής] πράγματι βάφτισε με νερό. αλλά θα βαπτιστείτε με το Άγιο Πνεύμα όχι πολλές μέρες από τότε...[και] θα λάβετε δύναμη όταν το Άγιο Πνεύμα έρθει επάνω σας: και [έχοντας έτσι την εξουσία] θα είστε μάρτυρες μου τόσο στην Ιερουσαλήμ όσο και σε όλη την Ιουδαία. και τη Σαμάρεια, και μέχρι το τέλος της γης».

Τα σημεία που πρέπει να θυμάστε είναι:

- (1) Οι απόστολοι του Χριστού (εκτός από τον Ιούδα τον Ισκαριώτη) θα έβλεπαν τη βασιλεία να έρχεται.
- (2) Θα ερχόταν με δύναμη.
- (3) οι ίδιοι θα λάμβαναν δύναμη όταν είχε έρθει το Άγιο Πνεύμα και είχαν «βαπτιστεί» σε αυτό λίγες μέρες μετά την ανάληψη του Χριστού. Επομένως, όταν είχε συμβεί το στοιχείο (3), τα στοιχεία (1) και (2) θα είχαν εκπληρωθεί.

η. Κατά συνέπεια, όπως καταγράφεται στις Πράξεις 2, όταν έφτασε η ημέρα της Πεντηκοστής, περίπου δέκα ημέρες μετά την ανάληψη του Χριστού, και οι απόστολοι ήταν όλοι μαζί σε ένα μέρος, συνέβησαν τα ακόλουθα δραματικά γεγονότα:

- (1) «... ξαφνικά ήρθε από τον ουρανό ένας ήχος σαν ορμητικός δυνατός άνεμος», γέμισε όλο το σπίτι όπου κάθονταν οι απόστολοι.
- (2) "Και φάνηκαν σ' αυτούς γλώσσες χωρισμένες, σαν από φωτιά· και ... κάθισαν σε καθεμία από αυτές."
- (3) «Και γέμισαν όλοι με Άγιο Πνεύμα, και άρχισαν να μιλούν με άλλες γλώσσες [άλλες γλώσσες] όπως τους έδωσε το Πνεύμα ομιλίες».

Εγώ. Και ο απόστολος Πέτρος, στον οποίο είχαν δοθεί «τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών», εκφώνησε την κεντρική ομιλία εκείνης της ημέρας έναρξης, στην πόλη της Ιερουσαλήμ, όπου οι πρώτοι τους κόποι θα ήταν για μεγάλο χρονικό διάστημα. Εκείνη την ημέρα απάντησαν «περίπου τρεις χιλιάδες ψυχές». Και από εκείνη την ημέρα «Ο Κύριος πρόσθετε στην εκκλησία καθημερινά αυτούς που σώζονταν» (Πράξεις 2:27, New King James Version). Έτσι, την ημέρα της Πεντηκοστής είχε ιδρυθεί η «εκκλησία». είχε έρθει η «βασιλεία των ουρανών». Και το κήρυγμα της Πεντηκοστής του Πέτρου στις Πράξεις 2:22-40 είχε επιπλέον σημεία σχετικά με την παρούσα μελέτη μας.

ι. Στο κήρυγμά του, ο απόστολος Πέτρος δήλωσε ότι ο Χριστός «ανέστη» (από τους νεκρούς) και είχε υψωθεί στα δεξιά του Θεού στον ουρανό. ότι είχε λάβει από τον Πατέρα την υπόσχεση του Αγίου Πνεύματος, υπεύθυνος για τις θαυματουργές εκδηλώσεις που είδαν και ακούστηκαν εκείνη την ημέρα. και ότι θα «καθόταν στα δεξιά του Θεού έως ότου οι εχθροί

του γίνουν το υποπόδιο των ποδιών του – ο Ιησούς έχει γίνει «και Κύριος και Χριστός» (Πράξεις 2:22-36).

Στο 1 Κορινθίους 15:24-28, ο απόστολος Παύλος διεύρυνε αργότερα το μέρος που υπογραμμίσαμε {και ότι θα «καθόταν» στα δεξιά του Θεού μέχρις ότου οι εχθροί του γίνουν υποπόδιο των ποδιών του}, ως εξής: «Τότε έρχεται το τέλος [δηλαδή, του χρόνου στην παρούσα γη και της ίδιας της γης, και επομένως της επίγειας φάσης της βασιλείας των ουρανών, αλλά όχι της ίδιας της βασιλείας, γιατί η τελευταία είναι αιώνια και η ένδοξη ουράνια φάση της θα εισέλθει τότε από τους πιστούς πολίτες του, βλ θα έχει καταργήσει κάθε [αντιτιθέμενη] εξουσία και δύναμη, ώσπου να βάλει όλους τους εχθρούς κάτω από τα πόδια του. -20) και η μεταμόρφωση των σωμάτων των ζωντανών αγίων σε άφθαρτα και αθάνατα (Α' Κορινθίους 15:50 -57)]... Και όταν τα πάντα έχουν υποταχθεί σε αυτόν, τότε και ο ίδιος ο Υιός θα υποταχθεί σε αυτόν υπέταξε τα πάντα σε αυτόν, για να είναι ο Θεός τα πάντα σε όλα» – όπως ο Πατέρας έκανε τον Υιό να είναι προς το παρόν – με «πάση εξουσία ... στον ουρανό και στη γη» (Ματθαίος 28:18) – «άγγελοι και εξουσίες και εξουσίες υποτάσσονται σ' αυτόν» (Α' Πέτρου 3:22).

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Χριστός δεν θα βασιλεύει πλέον με καμία έννοια, γιατί «ο θρόνος του Θεού και του Αρνίου [Χριστός] θα είναι εκεί [δηλαδή, στην «αγία πόλη, νέα Ιερουσαλήμ, κατεβαίνοντας από τον ουρανό» στον «νέα γη»]: και οι δούλοι του θα τον υπηρετούν ... και θα βασιλεύουν στους αιώνες των αιώνων» (Αποκάλυψη 22:3-5) – είναι επίσης συναντιβασιλείς, βλέπε 3:21. βλ. 2 Τιμόθεο 2:12). Αν και θα εξακολουθεί να είναι συναντιβασιλέας με τον Πατέρα όπως είναι τώρα (Αποκάλυψη 3:21), η βασιλεία του δεν θα διακρίνεται τότε όπως τώρα από τον ρόλο που του έχει ανατεθεί να κατακτήσει όλους τους εχθρούς της θείας διακυβέρνησης – η αποστολή αυτή είχε ήδη γίνει τέλειος.

- κ. Στο κήρυγμά του για την Πεντηκοστή, ο απόστολος Πέτρος παρέθεσε επίσης από τον Δαβίδ στον Ψαλμό 16:8-10, και στη συνέχεια σχολίασε ως εξής: «Αδελφοί, επιτρέψτε μου να σας πω ελεύθερα για τον πατριάρχη Δαβίδ, ότι και πέθανε και τάφηκε, και Ο τάφος του είναι μαζί μας μέχρι σήμερα, όντας, λοιπόν, προφήτης [καθώς και βασιλιάς του Ισραήλ] και γνωρίζοντας ότι ο Θεός του είχε ορκιστεί ότι από τον καρπό της οσφύος του θα έθετε έναν στον θρόνο του. Προβλέποντας αυτό μίλησε για την ανάσταση του Χριστού, ότι ούτε [«η ψυχή του», εδάφιο 27] αφέθηκε στον Άδη, ούτε η σάρκα του είδε τη φθορά, από την οποία όλοι μας [ο Πέτρος και οι άλλοι απόστολοι] είναι μάρτυρες, επειδή υψώθηκε από τη δεξιά πλευρά του Θεού, και αφού έλαβε από τον πατέρα την υπόσχεση του Αγίου Πνεύματος, εξέδωσε αυτό, που βλέπετε και ακούτε» (Πράξεις 2:25-33). .

Με άλλα λόγια, ο Θεός είχε αναστήσει τον Ιησού από τους νεκρούς και τον εξέπνευσε στα δεξιά του για να τον «βάλει» στον θρόνο του Δαβίδ, όπως είχε υποσχεθεί τόσο στον Δαβίδ, σύμφωνα με τα παραπάνω, όσο και στη Μαρία, τη μητέρα του είναι από το σαρκικό του σώμα (Λουκάς 1:16-33).

Αν αυτό φαίνεται παράξενο επειδή ο Δαβίδ βασίλευε στη γη και ο Χριστός θα βασιλεύει από τον ουρανό, θα πρέπει να αναγνωριστεί ότι η αρχή και όχι η τοποθεσία δηλώνεται με τη λέξη

"θρόνος". Προσέξτε τα εξής: "Τώρα ο Δαβίδ, ο γιος του Ιεσσαί, βασίλευσε στον Ισραήλ. Και ο καιρός που βασίλευσε στον Ισραήλ ήταν σαράντα χρόνια· επτά χρόνια βασίλευσε στη Χεβρών, και τριάντα τρία χρόνια βασίλευσε στην Ιερουσαλήμ. Και πέθανε σε ένα παλιό καλό ηλικία, ...και ο Σολομών ο γιος του βασίλευσε στη θέση του» (Α' Χρονικών 29:26-28). Επίσης: «Τότε ο Σολομών κάθισε στον θρόνο του Ιεχωβά ως βασιλιάς αντί του Δαβίδ του πατέρα του» (εδ. 33) – και ήταν στην Ιερουσαλήμ που ο Σολομών βασίλευσε.

Ο θρόνος του Σολομώντα ήταν ο θρόνος του Ιεχωβά, τον οποίο κατέλαβε αντί του Δαβίδ του πατέρα του. Επομένως, ο θρόνος του Δαβίδ ήταν ο θρόνος του Θεού, στον οποίο κάθισε πρώτα στη Χεβρών και μετά στην Ιερουσαλήμ. Και ο θρόνος που καταλαμβάνει ο Ιησούς στον ουρανό είναι ο θρόνος του Θεού. Το οποίο καταλαμβάνει από κοινού μαζί του, στα δεξιά του – όπου «η βασιλεία του δεν θα έχει τέλος», σύμφωνα με την υπόσχεση προς την παρθένο Μαρία (Λουκάς 1:33), αν και η γήινη φάση της θα τελειώνει, όπως έχει ήδη σημειωθεί.

μεγάλο. Όπως ο Σολομών ήταν γιος του Δαβίδ και διάδοχος του θρόνου του, έτσι ήταν και ο κατά σάρκα Χριστός πολλά χρόνια αργότερα. Ο τελευταίος κάτοικος του θρόνου του Δαβίδ πριν τον καταλάβει ο Χριστός ήταν ο Ιωαχίν (Β' Βασιλέων 24:8) – που ονομάζεται επίσης Ιεκωνίας (1 Χρονικών 3:16) και ο Κωνίας (Ιερεμίας 22:24) – ο οποίος συνελήφθη στη Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία από τον Βασιλιά Ναβουχοδονόσορα περίπου 597 π.Χ., όπου πέθανε περίπου 37 χρόνια αργότερα. Ο Ναβουχοδονόσορ τον είχε αντικαταστήσει με τον Σεδεκία, έναν αδελφό αλλά όχι γιο, ο οποίος αργότερα στασίασε και οδηγήθηκε επίσης στη Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία (Β' Χρονικών 36:10-21). Και στον προφήτη Ιερεμία, ο Θεός είπε για τον Κωνία: «Γράψε σου αυτόν τον άτεκνο, έναν άνθρωπο που δεν θα ευημερήσει στις μέρες του· γιατί δεν θα ευημερήσει πια άνθρωπος από το σπέρμα του, καθισμένος στον θρόνο του Δαβίδ και κυβερνώντας τον Ιούδα». (Ιερεμίας 22:30).

Δεν ήταν άτεκνος με την έννοια ότι δεν είχε ευημερία, γιατί στην αιχμαλωσία είχε έναν γιο τον Shealtiel, ο οποίος ήταν ένας από τους προγόνους του Ιησού (Ματθαίος 1:12-16). αλλά ήταν άτεκνος με την έννοια ότι δεν είχε απογόνους για να τον διαδεχθεί «καθισμένος στον θρόνο του Δαβίδ και κυβερνώντας τον Ιούδα». Μολονότι ο Χριστός τον διαδέχθηκε προφανώς στο θρόνο του Δαβίδ, σύμφωνα με το διάταγμα του Θεού δεν βασίλευσε στον Ιούδα, αλλά στον ουρανό, και δεν θα επιστρέψει ποτέ στη γη για να κυβερνήσει στον θρόνο του Δαβίδ στον Ιούδα και την Ιερουσαλήμ, όπως διδάσκουν πολλοί σήμερα.

Μ. Επιπλέον, εφόσον ο Χριστός επρόκειτο να είναι «αρχιερέας για πάντα σύμφωνα με το τάγμα του Μελχισεδέκ» (Εβραίους 6:20), όπως μαθεύτηκε από νωρίς (σελ. 2 παραπάνω), θα ήταν και βασιλιάς και ιερέας, γιατί ο Μελχισεδέκ ήταν « βασιλιάς του Σάλεμ [αργότερα ονομάστηκε Ιερουσαλήμ], ιερέας του Θεού του Υψίστου» (Εβραίους 7:1). Και στον Ζαχαρία 6:12-13, που πιστεύεται ότι είναι προφητικός για τον Χριστό, λέγεται ότι «θα είναι ιερέας στον θρόνο του». Ωστόσο, «αν ήταν στη γη, δεν θα ήταν καθόλου ιερέας» (Εβραίους 8:4), και δεν έγινε ιερέας πριν «πάθη» στη γη (Εβραίους 5:7-10) και πριν εισέλθει «μέσα στο πέπλο [δηλαδή στον ίδιο τον ουρανό]» (Εβραίους 7:17-20). Αυτό σημαίνει ότι δεν ήταν ακόμη βασιλιάς, και επομένως δεν ήταν στον θρόνο του Δαβίδ, παρά μόνο μετά την ανάληψή του στους ουρανούς - όπου είναι ακόμα, και πάντα θα είναι εκτός από τη δεύτερη

έλευση του για κρίση και για να λάβει τη δική του σε αιώνια δόξα μαζί του στον κόσμο που έρχεται.

- n. Αυτό συμφωνεί με ό,τι είχε προβλεφθεί από τον προφήτη Δανιήλ, δηλαδή την ανάληψή του και την παραλαβή της βασιλείας του, ως εξής: «Είδα στα νυχτερινά οράματα, και ιδού, ήρθε με τα σύννεφα του ουρανού ένας σαν γιος ανθρώπου [βλ. Πράξεις 1:9-11], και ήρθε ακόμη και στους αρχαίους των ημερών, και τον έφεραν κοντά του και του δόθηκε η κυριαρχία και η δόξα, και ένα βασίλειο, ώστε όλοι οι λαοί, τα έθνη και οι γλώσσες. Θα πρέπει να τον υπηρετούν: η κυριαρχία του είναι αιώνια κυριαρχία, που δεν θα παρέλθει, και η βασιλεία του αυτή που δεν θα καταστραφεί» (Δανιήλ 7:13-14).
- o. Συμφωνεί επίσης με μια παραβολή που μίλησε ο Ιησούς καθώς πλησίαζε στην Ιερουσαλήμ την τελευταία εβδομάδα πριν από τη σταύρωση του, όπως καταγράφεται στο Λουκάς 19:11-30, αν και η τελευταία καλύπτει περισσότερες λεπτομέρειες από τα προηγούμενα. Διότι το είπε «επειδή ήταν κοντά στην Ιερουσαλήμ, και επειδή νόμιζαν ότι η βασιλεία του Θεού θα εμφανιζόταν αμέσως» – η δημοφιλής ιδέα ήταν ότι θα ήταν ένα επίγειο βασίλειο, ότι η Ρώμη θα νικηθεί από τον Μεσσία, ο οποίος θα αποκαταστήσει το βασίλειο στον Ισραήλ, κάντε το σε παγκόσμιο επίπεδο και καταλάβετε τον θρόνο του Δαβίδ ξανά στην Ιερουσαλήμ μετά από περισσότερα από 600 χρόνια από τότε, που μπορεί να μοιράζονταν οι ίδιοι οι απόστολοι του Χριστού μέχρι τον καιρό της ανάληψής του (Πράξεις 1:6).

«Είπε, λοιπόν, κάποιος ευγενής πήγε σε μια μακρινή χώρα, για να λάβει για τον εαυτό του ένα βασίλειο, και θα επιστρέψει» (εδ. 11-12) – (η επιστροφή δεν περιλαμβανόταν στο όραμα του Δανιήλ). και κατά την επιστροφή του, είχε έναν λογαριασμό και με τους υπηρέτες του και με τους εχθρούς του (εδ. 13-30).

Ο ίδιος ο Χριστός ήταν ο ευγενής, ο ουρανός η μακρινή χώρα, και η επιστροφή θα ήταν η δεύτερη έλευση του – που περιγράφεται σε εν μέρει παρόμοιες παραβολές όπως μετά από «πολύ καιρό» (Λουκάς 20:9, Ματθαίος 25:19). Επίσης, ο απολογισμός κατά την επιστροφή του θα ήταν η τελική και καθολική κρίση στο τέλος του κόσμου, με ανταμοιβή για τους δίκαιους και τιμωρία για τους κακούς να βιώνεται στην αιωνιότητα.

Ο απόστολος Παύλος μιλά για αυτό ως «εμφάνισή του και βασιλεία του» (Β' Τιμόθεο 4:1) – δηλαδή για την εμφάνισή του και την εκδήλωση της βασιλείας του στη δόξα του και στην ουράνια δόξα του. Ο Ματθαίος το δηλώνει ως εξής: «Όταν όμως ο Υιός του ανθρώπου έρθει στη δόξα του, και όλοι οι άγγελοι μαζί του, τότε θα καθίσει στον θρόνο της δόξας του [που είχε λάβει προηγουμένως] και μπροστά του θα συγκεντρωθούν όλα τα έθνη». (δηλαδή για κρίση) – όταν οι πονηροί «θα πάνε στην αιώνια τιμωρία, οι δε δίκαιοι στην αιώνια ζωή» (25:31-32, 46) – η «αιώνια ζωή» είναι η εμπειρία των δικαίων στην ουράνια φάση της βασιλείας, και «αιώνια τιμωρία» αυτή των κακών στη λίμνη της φωτιάς.

Άλλες γραφές που έχουν ήδη παρατηρηθεί υποδεικνύουν ότι η βασιλεία θα παραλαμβανόταν από τον Χριστό λίγο μετά την άφιξή του στον ουρανό μετά τον θάνατό

του, την ανάσταση και την ανάληψή του, όταν θα λάμβανε «πάση εξουσία ... στον ουρανό και στη γη» όπως του είχε υποσχεθεί (Ματθαίος 28:19).), και υποδείχθηκε την Πεντηκοστή μετά την ανάληψή του ως έχει ήδη ολοκληρωθεί. Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι οποιεσδήποτε αναφορές στη συνέχεια στη βασιλεία στο μέλλον (όπως Πράξεις 14:23· 2 Τιμόθεο 4:1, 18· και 2 Πέτρου 1:11, που ήδη αναφέρθηκαν) έχουν να κάνουν με αυτό, όχι στη γη μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης παρουσίας του, αλλά στην αιώνια συνέχισή της στην ουράνια δόξα στον μελλοντικό κόσμο – πότε και πού «ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΙ ΣΑΒΒΑΤΟ ΑΝΑΣΠΑΣΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» Εβραίους 4:8) – προεικονίστηκε από το Σάββατο της έβδομης ημέρας του Ισραήλ κατά σάρκα, αλλά δεν διατηρήθηκε σύμφωνα με τη Νέα Διαθήκη που μεσολάβησε ο Χριστός για τον πνευματικό Ισραήλ (αποτελούμενος από Ιουδαίους και Εθνικούς κατά σάρκα, που το αποδέχονται).

Τελικές Παρατηρήσεις

1. Ο Χριστός και το Σάββατο μέχρι τον Θάνατό του (Τα Ευαγγέλια).

Ο Χριστός έζησε και πέθανε στη γη σύμφωνα με τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης του Μωυσή, και αυτός και οι μαθητές του τήρησαν την έβδομη ημέρα, το Σάββατο του Δεκάλογου, αν και κατά καιρούς παραβίασαν τις παραδοσιακές εβραϊκές ερμηνείες των επιδιωκόμενων περιορισμών του -- ήταν θεϊκός ως καθώς και άνθρωπος, και γνωρίζοντας τη θεϊκή πρόθεσή του, δήλωσε ότι είναι «κύριος του σαββάτου» (Μάρκος 2:28· Λουκάς 6:5).

Αλλά όπως έχει ήδη τεκμηριωθεί, κατά το θάνατό του, ο νόμος της Παλαιάς Διαθήκης καταργήθηκε και το χυμένο αίμα του ήταν το αίμα της Νέας Διαθήκης, το οποίο δεν ενσωμάτωσε την εντολή του Σαββάτου όπως έκανε στις άλλες εννέα εντολές του Δεκάλογου της Παλαιάς Διαθήκης, για λόγους που έχει ήδη σημειωθεί. Μετά την ανάστασή του, που έγινε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η ημέρα αυτή αρχίζει να εμφανίζεται.

2. Η Πρώτη Ημέρα της Εβδομάδας που εμφανίζεται μετά την Ανάστασή Του (Ευαγγέλια μέσω Αποκάλυψης).

Την Κυριακή της Ανάστασης, ο αναστημένος Χριστός εμφανίστηκε στη Μαρία τη Μαγδαληνή, μια ομάδα γυναικών, τον απόστολο Πέτρο, δύο μαθητές στο δρόμο για Εμμαούς και σε όλους τους αποστόλους του εκείνο το βράδυ εκτός από τον Θωμά, που απουσίαζε από τους άλλους εκείνη την ώρα, αλλά ήταν παρών. μια εβδομάδα αργότερα, όταν ο Ιησούς έκανε την επόμενη ηχογραφημένη εμφάνισή του.

Ημέρα της Πεντηκοστής, όταν ήρθε η βασιλεία που είχε κηρυχτεί από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και στη συνέχεια από τον Ιησού ως «επί χειράς», ήταν η πρώτη ημέρα της εβδομάδας – που συνέβαινε πενήντα ημέρες μετά το Σάββατο της εβδομάδας του Πάσχα (Λευιτικό 23:15-16).

Και μετά από αυτό, όταν περίπου τρεις χιλιάδες βαφτίστηκαν και προστέθηκαν στον αριθμό των μαθητών του Χριστού, «συνέχισαν σταθερά στη διδασκαλία και τη κοινωνία των αποστόλων, στο σπάσιμο του άρτου και στις προσευχές» (Πράξεις 2:42) – με «το το σπάσιμο του άρτου» στο πλαίσιο προφανώς αναφέρεται στη λήψη του «δείπνου του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 11:20), που καθιέρωσε ο Χριστός τη νύχτα πριν από το θάνατό του (Ματθαίος 26:26-28· Μάρκος 14:22-24· Λουκάς 22 :19-20· 1 Κορινθίους 11:23-25).

Στις Πράξεις 20:6-7, έχουμε ένα αρχείο του Παύλου και της παρέας του, οι οποίοι είχαν φτάσει επτά ημέρες νωρίτερα στην Τρωάδα και παρέμειναν μέχρι «την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, όταν ήμασταν συγκεντρωμένοι για να σπάσουμε ψωμί, [και] ο Παύλος μίλησε μαζί τους [με τους μαθητές στο Τρωάδα], που σκοπεύει να αναχωρήσει το αύριο» – που υποδηλώνει μια εβδομαδιαία πρακτική να συναντιόμαστε μαζί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας για να «σπάσουμε ψωμί» ή να απολαμβάνουμε το δείπνο του Κυρίου.

Στην 1 Κορινθίους 16:1-4, έχουμε τον απόστολο Παύλο να δίνει οδηγίες στους αγίους της Κορίνθου, όπως είχε δώσει στις εκκλησίες της Γαλατίας, για μια συλλογή για τους άπορους αγίους στην Ιερουσαλήμ, λέγοντας: «Την πρώτη ημέρα της εβδομάδας [κυριολεκτικά, «κάθε βδομάδα'] αφήστε τον καθένα από εσάς να αποθέσει κοντά του [ίσως ακριβέστερα, να τα βάλει μόνος του στο θησαυροφυλάκιο», δηλαδή σε ξεχωριστό ταμείο], καθώς μπορεί να ευδοκιμήσει, ώστε να μην γίνουν εισπράξεις όταν έρθω». ή στείλτε "την γενναιοδωρία σας στην Ιερουσαλήμ" - υπονοώντας ότι οι συνεισφορές τους γίνονται κάθε πρώτη ημέρα της εβδομάδας πριν από την άφιξή του, λόγω της τακτικής συγκέντρωσης εκείνη την ημέρα για χριστιανική λατρεία. (Βλέπε Macknight, Apostolical Epistles, και McGarvey and Pendleton, Thessalonians, Corinthians, Galatians and Romans, με αναφορά ειδικότερα στο 1 Κορινθίους 16:2.)

Στην Αποκάλυψη 1:9, πιθανότατα γραμμένο για το 96 μ.Χ., ο απόστολος Ιωάννης μιλάει ότι ήταν «εν Πνεύμα την ημέρα του Κυρίου» (te kuriake hemera) όταν είχε το πρώτο του όραμα κατά τη διάρκεια της εξορίας στο νησί της Πάτμου, κατανοητό από τους πρώτους Χριστιανούς ως αναφορά στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας, που ονομάζεται επίσης "όγδοη ημέρα" - η ημέρα που ακολουθεί το εβραϊκό Σάββατο, την έβδομη ημέρα. Γι' αυτούς ήταν ημέρα ανάμνησης της ανάστασης του Χριστού, καθώς το «δείπνο του Κυρίου» ήταν ένα δείπνο στη μνήμη του θανάτου του Χριστού. και συγκεντρώθηκαν την «ημέρα του Κυρίου» για να τηρήσουν «το δείπνο του Κυρίου» – ο «Κύριος» τους είναι ο Χριστός και μόνο αυτός.

Αυτό ξεχώριζε τους χριστιανούς

(α) από θρησκευτικά μιλώντας Εβραίους, των οποίων η εβδομαδιαία λατρευτική συνέλευση ήταν το Σάββατο, το Σάββατο τους, αφενός,

(β) από ειδωλολάτρες από την άλλη, που στην Αίγυπτο και τη Μικρά Ασία είχαν παρόμοια φράση, te sebste herma, για την πρώτη μέρα του μήνα, προς τιμή του Ρωμαίου αυτοκράτορα Καίσαρα, τον οποίο λάτρευαν ως θεϊκό, χρησιμοποιώντας το Ελληνική λέξη sebaste, σύμβολο του kuriake που χρησιμοποιείται αντ 'αυτού από τους Χριστιανούς του Χριστού. (Βλ. Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol. KQ, σελ.152).

Sebaste είναι το γενικό του *sabastos*, από το *sebas*, που σημαίνει ευλαβικό δέος, και είναι συγγενικό του *sebazomai*, στη λατρεία, και του *sebasma*, αντικείμενο λατρείας. Έτσι, σε τελική ανάλυση, και ειδικότερα στη χρήση, οι δύο λέξεις που ισχύουν για τον Χριστό και τον Καίσαρα, αντίστοιχα, ήταν ισοδύναμες. Και εκείνοι που πίστευαν στον Χριστό ως Κύριο δεν μπορούσαν να αναγνωρίσουν τον Καίσαρα ως τέτοιο, με αποτέλεσμα συχνά τον σκληρότερο διωγμό για τους χριστιανούς – τον οποίο άρχισαν να υποφέρουν στη Μικρά Ασία την εποχή της εξορίας του Ιωάννη στη νήσο Πάτμο, όπου έγραψε το Βιβλίο της Αποκάλυψης κατ' εντολή του Χριστού για την άμεση οικοδόμηση και ενθάρρυνση των επτά εκκλησιών στη ρωμαϊκή επαρχία της Ασίας (στο δυτικό τμήμα της Μικράς Ασίας, νυν Τουρκία).

Τα ακόλουθα αποσπάσματα αποσπασμάτων από δεκαετίες του δεύτερου χριστιανικού αιώνα θα καταδείξουν τη χρήση της «ημέρας του Κυρίου» για την «πρώτη ημέρα της εβδομάδας», την ημέρα της ανάστασης του Χριστού από τους νεκρούς, και ως ημέρα εβδομαδιαίας συνάθροισης των πρώτων Χριστιανών – αντί να είναι «η ημέρα του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 5:5· Β' Κορινθίους 1:14· Α' Θεσσαλονικείς 5:2· Β' Πέτρου 34:10), όταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός επιστρέφει στο τέλος του χρόνου στη γη για η παγκόσμια ανάσταση και κρίση της ανθρωπότητας, όπως ισχυρίζονται ορισμένοι στις μέρες μας.

ΔΙΔΑΧΗ: «... Ελάτε μαζί κάθε ημέρα του Κυρίου, φάτε ψωμί και ευχαριστήστε» (14:1) – τέλη πρώτου ή αρχές δεύτερου αιώνα μ.Χ.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: The Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol. KQ, σελ. 152, το δηλώνει αυτό, σε εμάς, η περιεργη διατύπωση «φαίνεται να σημαίνει «συνάντηση για λατρεία την Ημέρα του Κυρίου – την ιδιαίτερη ημέρα του». Σε αντίθεση με το Σάββατο». Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από τις ακόλουθες σκέψεις:

Αν και η έκφραση «η ημέρα του Κυρίου» στο εδάφιο Αποκάλυψη 1:9 είναι *he kuriake hemera*, έγινε σύνηθες να παραλείπεται η λέξη ημέρα, αφήνοντάς την να γίνει κατανοητή από τα συμφραζόμενα, με το επίθετο «Κύριος» στην πραγματικότητα να χρησιμοποιείται ως ουσιαστικό για "Κυριακή" ή "πρώτη μέρα της εβδομάδας". που συμβαίνει στο παραπάνω απόσπασμα από το *Didache*. "Έτσι στα νέα ελληνικά η λέξη για την Κυριακή ή την πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι *kuriake*. Αυτή η χρήση ήταν καλά καθιερωμένη από παλιά, γιατί η χριστιανική λατινική λέξη για την Κυριακή ήταν *dominica*, η ακριβής μετάφραση του ελληνικού "Λόρδου". Η λέξη για την Κυριακή στις σύγχρονες ρομανικές γλώσσες προέρχεται από αυτή τη χρήση - *dominica* (ιταλικά), *domingo* (ισπανικά) και *dimanche* (γαλλικά). (Everett Ferguson, *Early Christians Speak*, σελ. 71.)

ΙΓΝΑΤΙΟΣ: «...δεν τηρούμε πλέον το Σάββατο, αλλά ζούμε σύμφωνα με την ημέρα του Κυρίου, κατά την οποία προέκυψε και η ζωή μας μέσω αυτού...» (Μαγνησίους 9) – 110 μ.Χ.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ: «Γι' αυτό εμείς [οι Χριστιανοί] τηρούμε με χαρά την όγδοη ημέρα, κατά την οποία ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς και όταν εμφανίστηκε αναλήφθηκε στους ουραμούς» (15:8στ) – περίπου το 130 μ.Χ.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Εάν οι 40 ημέρες των Πράξεων 1:3 δεν περιλάμβαναν την ανάσταση και τις ημέρες ανάληψης, κάτι που είναι δυνατό, τότε η ανάληψή του ήταν επίσης την ίδια ημέρα της εβδομάδας με την ανάστασή του – «όγδοη» (= «πρώτη»), όπως υποδεικνύεται στο απόσπασμα του Βαρνάβα.

3. Χριστιανοί και το Σάββατο μετά την Πεντηκοστή(Δρα μέσω του Επιστολής).

Ενώ οι Χριστιανοί τηρούσαν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως την τακτική ημέρα της συνάθροισής τους για τη δική τους ξεχωριστή λατρεία, οι Εβραίοι Χριστιανοί συνήθως εξακολουθούσαν να ζούσαν ως Εβραίοι καθώς το έθιμο και ο πολιτισμός από οποιοσδήποτε απόψεις δεν έρχονταν σε αντίθεση με τις χριστιανικές αρχές. Επίσης, ο απόστολος Παύλος, συμμορφώνεται από τέτοιες απόψεις με τα ήθη ή την κουλτούρα οποιουδήποτε λαού μπορεί να είναι μεταξύ τους – είτε

- (α) Εβραίοι ή Εβραίοι προσήλυτοι, που ζούσαν σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή, για να τους κερδίσει για τον Χριστό.
- (β) μη Εβραίοι, που ήταν χωρίς αυτόν τον νόμο (αν και ο ίδιος δεν ήταν χωρίς νόμο για τον Χριστό), για να τους κερδίσει και για τον Χριστό
- (γ) αυτούς που αποκαλούσε «αδύναμους», για να τους κερδίσει επίσης (Α Κορινθίους 9:19-23).

Για παράδειγμα, ο Παύλος τήρησε τον Μωσαϊκό νόμο σχετικά με τους Ναζιριτικούς όρκους, που βρίσκονται στους Αριθμούς 6:1-21 (βλέπε Πράξεις 18:8· 21:17-26). Έκανε περιτομή στον Τιμόθεο, έναν ημι-Εβραίο, για να τον κάνει αποδεκτό τόσο στην Ιουδαϊκή όσο και στην Εθνική κοινωνία (Πράξεις 16:1-3). Αλλά αρνήθηκε να περιτμήσει τον Τίτο, έναν μη-Εβραίο, για να μην συμβιβαστεί με το ευαγγέλιο όταν μια εβραϊκή φατρία προσπαθούσε να δεσμεύσει την περιτομή στους Εθνικούς προσήλυτους (Γαλάτες 2:1-5, πρβλ. Πράξεις 15:1-31). Ωστόσο, δεν δίδαξε στους Εβραίους Χριστιανούς να μην κάνουν περιτομή στα παιδιά τους κατά έθιμο (Πράξεις 21:17-26, όπως ήδη αναφέρθηκε) – αλλά δίδαξε ότι «εν Χριστώ Ιησού ούτε η περιτομή ωφελεί τίποτα, ούτε η περιτομή· αλλά η πίστη [εν Χριστώ] εργαζόμενοι διαμέσου αγάπης» (Γαλάτες 5:6) – την οποία εφάρμοσε ευρέως, λέγοντας: «Να μη σας κρίνει λοιπόν κανείς σε κρέας, ή σε ποτό, ή σε εορτές ή νέα σελήνη ή ημέρα σαββάτου» (Κολοσσαείς 2:16), επειδή τέτοια δεν ήταν δεσμευτικά για τους Χριστιανούς, όπως προηγουμένως συζητήθηκε πληρέστερα.

Το ευαγγέλιο κηρύχθηκε πρώτα στους Ιουδαίους και μετά στους Εθνικούς (Ρωμαίους 1:16). Και στους Ιουδαίους κηρύχθηκε για πρώτη φορά στην Ιερουσαλήμ, όχι μόνο στο ναό, από τους αποστόλους, αλλά και στις συναγωγές της πόλης από άλλους. Ένα αξιοσημείωτο παράδειγμα του τελευταίου ήταν ότι από τον Στέφανο στη συναγωγή «των Ελευθέρων και των Κυρητιών και των Αλεξανδρινών και των Κιλικίας και της Ασίας» (συναγωγή Εβραίων εκτός Παλαιστίνης), ο οποίος διαφωνούσε μαζί του αλλά δεν μπορούσε «να αντέξει τη σοφία και το Πνεύμα με το οποίο μίλησε». Ωστόσο, κατάφεραν να τον φέρουν στο «συμβούλιο» (Σανχεντρίν) και να τον λιθοβολήσουν μέχρι θανάτου ως τον πρώτο χριστιανό μάρτυρα. Είναι πιθανό ότι ο Σαούλ από την Ταρσό, ο οποίος αργότερα μεταστράφηκε και έγινε απόστολος Παύλος, ήταν από τη

συναγωγή αυτή, γιατί ήταν από την Κιλικία και κρατούσε τα ενδύματα εκείνων που έκαναν τον λιθοβολισμό. (Βλέπε Πράξεις 6:8 - 8:1· 22:3-21).

Αφού ο Παύλος έγινε απόστολος των Εθνών, όταν σε μια πόλη όπου υπήρχε μια εβραϊκή συναγωγή, πήγαινε πρώτα σε αυτήν (γιατί ήταν θέλημα Θεού όλοι οι Εβραίοι καθώς και όλοι οι Εθνικοί να έχουν την ευκαιρία να ακούσουν και να υπακούσουν στο ευαγγέλιο του Χριστού και έτσι γίνονταν χριστιανοί, και οι Εθνικοί συνήθως προσεγγίζονταν αρχικά μέσω θεοφοβούμενων που παρευρίσκονταν σε εβραϊκές συναγωγές) – όπως στην Αντιόχεια στην Πισιδία (Πράξεις 13:13-51), στο Ικόνιο (14:1-7), στη Θεσσαλονίκη (17). :1-9), στη Βέροια (17:10-14), στην Κόρινθο (18:1-17), στην Έφεσο, όπου άφησε τους βοηθούς του, τον Ακύλλα και την Πρίσκιλλα, μέχρι την επιστροφή του (Πράξεις 18:18-19: 20). Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι Χριστιανοί συνέχισαν να παρακολουθούν τις συναγωγές για όσο διάστημα το επέτρεπαν, αλλά πιθανόν να συγκεντρώνονταν στο σπίτι κάποιου μέλους για τις υπηρεσίες της ημέρας του Κυρίου τους (πρβλ. Πράξεις 18:7, Ρωμαίους 16:5, Α Κορινθίους 16:9 και Φιλήμονα 1-2), ή κάποιο άλλο μέρος υποδοχής, όπως το σχολείο του Τύραννου στην Έφεσο, όπου υπήρχε καθημερινή πρόσβαση (Πράξεις 19:9-10).

Έτσι, σύμφωνα με τις αρχές που εμπλέκονται σε αυτό που σημειώθηκε, εάν ένας Εβραίος Χριστιανός ως άτομο επιθυμούσε όχι μόνο να τηρεί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως «Ημέρα του Κυρίου», η οποία δεν ήταν απαραίτητα ημέρα ανάπαυσης, όπως ήταν το Σάββατο. Ο Μωυσής, και με αυτή την έννοια «κάθε μέρα» θα μπορούσε να «τιμάται το ίδιο», αλλά αισθάνθηκε επίσης περιορισμένος να συνεχίσει να τηρεί την «έβδομη ημέρα ως ημέρα ανάπαυσης και λατρείας, δεν πρέπει να του απαγορεύεται να το κάνει, ωστόσο δεν πρέπει να επιχειρεί να δεσμεύει την τήρησή του σε άλλους – με το ίδιο πράγμα να ισχύει αντίστροφα όσον αφορά τα κρέατα, τα οποία οι Εθνικοί Χριστιανοί μπορούσαν να τρώνε χωρίς επιφυλάξεις συνείδησης, για τα οποία οι Εβραίοι Χριστιανοί θα μπορούσαν να εξακολουθούν να έχουν ενδοιασμούς, αν και αυτός δεν χρειάζεται (Ρωμαίους 14:1-23).) – η οποία όμως αρχή ισχύει μόνο για προαιρετικά ζητήματα – μόνο για ό,τι είναι επιτρεπτό, αλλά ούτε διαταγμένο ούτε απαγορευμένο.

Από την άλλη πλευρά, αν οι Εθνικοί Χριστιανοί επέτρεπαν να τεθούν σε δουλεία (δηλαδή, να τηρούν) εκείνο από το οποίο ο Χριστός είχε απελευθερώσει ακόμη και τους Ιουδαίους (συμπεριλαμβανομένης της τήρησης της «ημέρας του Σαββάτου», Κολοσσαείς 2:16), ήταν λόγος για τον απόστολο Παύλο να ανησυχεί για τη σωτηρία τους – μια πολύ ασήμαντη πίστη (βλέπε Γαλάτες 4:8-10· 5:1-8, επίσης εκφραστεί πολύ νωρίτερα). Το συμπέρασμα: «ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ [σε σχέση με αυτά]: ΝΑ ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΓΡΗΤΟΙ ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΠΛΕΚΤΕΙΤΕ ΞΑΝΑ ΣΕ ΖΥΓΟ ΔΟΥΛΕΙΑΣ» (Γαλάτες 5:1).

Ως εκ τούτου, αν και οι Χριστιανοί πρέπει να έχουν ιδιωτικές αφιερώσεις καθημερινά και μπορούν να συγκεντρώνονται για λατρεία και οικοδόμηση οποιαδήποτε στιγμή ή σε διάφορες ώρες, ή ακόμα και καθημερινά για εκτεταμένες περιόδους, όπως είναι δυνατόν και μπορεί να φαίνεται σκόπιμο, εμφανίζεται μόνο η πρώτη ημέρα της εβδομάδας γι' αυτούς στις γραφές της Καινής Διαθήκης ως ημέρα τακτικής και γενικής συνέλευσης, που τηρείται ως η «ημέρα του

Κυρίου», όταν το «Δείπνο του Κυρίου» είναι ένα ιδιαίτερο και πρόσθετο χαρακτηριστικό της λατρείας τους.

Προσαρμογή από το Σάββατο του Θεού, Ψάχνοντας τις Γραφές. Cecil N. Wright

Ημέρα του Κυρίου Η πρώτη μέρα της εβδομάδας

H. Leo Boles

.... «Η Ημέρα του Κυρίου ή η Πρώτη Μέρα της Εβδομάδας» είναι το θέμα που έχει ανακοινωθεί για συζήτηση με την ευκαιρία αυτή. Εφόσον η ημέρα του Σαββάτου έχει παύσει με θεϊκή εξουσία, όταν η Παλαιά Διαθήκη αφαιρέθηκε από το δρόμο, αφού μια ειδική ημέρα λατρείας σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή έχει σταματήσει, και αφού ζούμε κάτω από τη νέα διαθήκη, καλύτερα εδραιωμένη σε καλύτερες υποσχέσεις, τίθεται το ερώτημα: "Υπάρχει ειδική ημέρα λατρείας που ορίζεται στη Νέα Διαθήκη για τη χριστιανική λατρεία;" Δεν είναι το χριστιανικό Σάββατο. Δεν υπάρχει Γραφή στη Νέα Διαθήκη που να διδάσκει ότι η ημέρα του Σαββάτου έχει οριστεί ως ειδική ημέρα λατρείας για τους Χριστιανούς. Ούτε υπάρχει κάποια Γραφή που να διδάσκει ότι η ειδική ημέρα που ορίζεται για τη λατρεία των Χριστιανών πρέπει να ονομάζεται Χριστιανικό Σάββατο. Η ημέρα του Κυρίου, ή η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, δεν ονομάζεται ποτέ από τη θεϊκή εξουσία ημέρα του Σαββάτου ή χριστιανικό Σάββατο. Η ειδική ημέρα που ορίζεται και είναι γνωστή ως ημέρα του Κυρίου δεν υποκαθιστά την ημέρα του Σαββάτου σύμφωνα με το νόμο. Η Νέα Διαθήκη δεν είναι με την αληθινή έννοια υποκατάστατο της παλιάς διαθήκης. η Παλαιά Διαθήκη εξυπηρέτησε τον σκοπό της και ο Χριστός τον έβγαλε από τη μέση. Στη συνέχεια έδωσε μια Νέα Διαθήκη με νέες υποσχέσεις, νέους σκοπούς, νέες απαιτήσεις και μια νέα ημέρα για λατρεία. Θα πρέπει να έχουμε κατά νου ότι η ημέρα του Κυρίου ή η πρώτη ημέρα της εβδομάδας δεν αντικαθιστά τίποτα ή καμία ημέρα σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή. [η έμφαση προστέθηκε]

Η ημέρα του Κυρίου, ή η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, δεν είναι ημέρα ανάπαυσης ». Το Σάββατο ήταν ημέρα ανάπαυσης για τα Παιδιά του Ισραήλ, αλλά η ημέρα του Κυρίου δεν είναι σε καμία περίπτωση ημέρα ανάπαυσης όπως ήταν το εβραϊκό Σάββατο. Σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, η ημέρα του Σαββάτου ορίστηκε ως ημέρα ανάπαυσης για τον άνθρωπο και το κτήνος. Ήταν μια ημέρα μνήμης της απελευθέρωσης από την Αιγύπτια σκλαβιά και τους Αιγύπτιους ηγέτες. ήταν ένα σημάδι μεταξύ του Ιεχωβά και των Παιδιών του Ισραήλ ότι ο Θεός μέσω της καλοσύνης του είχε ελευθερώσει τα παιδιά του Ισραήλ από τον αδιάκοπο μόχθο στον οποίο υποβλήθηκαν ενώ βρίσκονταν στην Αίγυπτο. Έπρεπε να ξεκουραστούν και να πουν στα παιδιά τους ότι είχαν αυτή την ημέρα ανάπαυσης λόγω της καλοσύνης του Θεού που τους απελευθέρωσε από τη δουλειά στην Αίγυπτο. Σύμφωνα με τη Νέα Διαθήκη, η ημέρα του Κυρίου έχει έναν ανώτερο και ιερότερο σκοπό από αυτόν της απλής σωματικής ανάπαυσης σε άνθρωπο και κτήνος. Αφήνουμε αυτό το σημείο να ξεκουραστεί αυτή τη στιγμή, όπως θα αναφερθεί περαιτέρω σε αυτήν την ομιλία. Όλη η βαβούρα και η φλυαρία που ακούτε για την αλλαγή της ημέρας του Σαββάτου στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι παράταιρη και χρησιμεύουν μόνο για να μπερδέψουν τα μυαλά των ανθρώπων και να τους προκαταλάβουν ενάντια στην αλήθεια.

ΝΕΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Η Νέα Διαθήκη είναι πιστή στο όνομά της, είναι πραγματικά νέο σε όλα τα μέρη. Δεν έχουμε παρά να παρατηρήσουμε μερικά από τα νέα πράγματα που περιλαμβάνονται στη νέα διαθήκη. Οι διδασκαλίες του Ιησού ενώ ήταν στη σάρκα χαρακτηρίστηκαν ως «νέα διδασκαλία». (Μάρκος 1:27.) Ο Χριστός δεν επανέλαβε κανέναν νόμο του Μωυσή για να τον επιβάλει στους ανθρώπους. Σε όλη την επί του Όρους Ομιλία φέρνει σε αντίθεση τις διδασκαλίες του με τις παραδόσεις και τις ερμηνείες των ραβίνων. εκπλήρωσε το νόμο και μετά έδωσε κάτι νέο στη θέση του. «Τους δίδαξε ως έχοντες εξουσία και όχι ως γραμματείς τους». (Ματθαίος 7:29.) Δεν είχαν υπάρξει ποτέ τέτοιες διδασκαλίες όπως έδωσε ο Ιησούς: ποτέ δεν υπήρξε καμία νέα διδασκαλία που να είναι συγκρίσιμη με τη διδασκαλία του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ήρθε για να αποκαλύψει το θέλημα του Πατέρα, το θέλημα του Πατέρα όπως εκφράζεται στη νέα διαθήκη. Και πάλι έχουμε «μια νέα εντολή» (Ιωάννης 13:34), η οποία εκφράζει υψηλότερο βαθμό αγάπης μεταξύ του λαού του Κυρίου από ό,τι είχε διδαχθεί ποτέ πριν. Οι Χριστιανοί είναι νέα πλάσματα εν Χριστώ. (2 Κορινθίους 5:17.) Τα παλιά πράγματα έχουν παρέλθει, και όλα γίνονται νέα. Η εκκλησία αποτελείται από προσήλυτους από όλα τα έθνη. Εβραίοι και Εθνικοί μεταστράφηκαν από το ευαγγέλιο και συγκροτήθηκαν σε «έναν νέο άνθρωπο». (Εφεσίους 2:15.) Και πάλι, διαβάζουμε για «μια νέα και ζωντανή οδό». (Εβραίους 10:20.) Οι νεαροί Χριστιανοί ονομάζονται «νέα μωρά εν Χριστώ». (1 Πέτρου. 2:2.) Έχουμε ένα «νέο Πάσχα». (1 Κορινθίους 5:7.) Προσφέρουμε «νέες θυσίες» (1 Πέτρου 2:5) και δίνουμε «νέες προσφορές δοξολογίας» στον Θεό (Εβραίους 13:15). Ο προφήτης Ησαΐας είπε ότι στον λαό του Θεού πρέπει να δοθεί «ένα νέο όνομα». (Ησαΐας 62:2.) Αυτή η προφητεία εκπληρώθηκε όταν οι μαθητές ονομάστηκαν «Χριστιανοί πρώτα στην Αντιόχεια». (Πράξεις 11:26.) Επιπλέον, στη Νέα Διαθήκη έχουμε μια «νέα ημέρα λατρείας» (1 Κορινθίους 16:1-2· Αποκάλυψη 1:10), η οποία είναι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ή η ημέρα του Κυρίου. Θα φανεί ότι όλα στη Νέα Διαθήκη είναι καινούργια.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Στη Νέα Διαθήκη υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που ορίζονται ότι ανήκουν στον Κύριο --- «Τα πράγματα του Κυρίου». Μια απαγγελία μερικών από αυτά τα πράγματα θα μας βοηθήσει να εκτιμήσουμε την «ημέρα του Κυρίου». Έχουμε αναφέρει στην Καινή Διαθήκη «το σώμα του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 11:27-29), «το θάνατο του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 11:26), «το τραπέζι του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 10:21), «το Δείπνο του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 11:20), «οι μαθητές του Κυρίου» (Πράξεις 9:1), «το αίμα του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 11:27), «ο οίκος του Κυρίου» (Α' Τιμόθεο 3:15) και «Ημέρα του Κυρίου». (Αποκάλυψη 1:10.) Άλλα πράγματα θα μπορούσαν να αναφερθούν ότι ανήκουν στον Κύριο, αλλά αυτά αρκούν για να δείξουν ότι όταν μιλάμε για «ημέρα του Κυρίου», την τοποθετούμε στην τάξη πολλών, πολλών άλλων σημαντικών πραγμάτων που ανήκουν στον Κύριο κάτω από τη νέα διαθήκη. Στην πραγματικότητα, η Νέα Διαθήκη ήρθε μέσω του Κυρίου Ιησού Χριστού. είναι ο μεσολαβητής μιας καλύτερης διαθήκης. Ο Μωυσής ήταν ο μεσίτης της παλαιάς διαθήκης, αλλά ο Χριστός είναι ο μεσίτης της νέας διαθήκης. Η Παλαιά Διαθήκη σφραγίστηκε και αγιάστηκε με το αίμα των ζώων, αλλά η Νέα Διαθήκη σφραγίστηκε και αγιάστηκε με το αίμα του Κυρίου Ιησού Χριστού. Είναι η διαθήκη του Κυρίου, η τελευταία του θέληση και διαθήκη στον άνθρωπο. Θα ήταν παράξενο εάν μια νέα ημέρα λατρείας οριζόταν στη Νέα Διαθήκη και δεν ονομαζόταν «ημέρα του Κυρίου». Γνωρίζουμε ότι η «ημέρα» χρησιμοποιείται με διαφορετικές έννοιες στη Βίβλο, αλλά η πρώτη ημέρα της εβδομάδας έχει οριστεί ως ημέρα του Κυρίου και αναγνωρίστηκε ως ημέρα λατρείας

από τους πρώτους Χριστιανούς. Στην πραγματικότητα, από την Πεντηκοστή χρησιμοποιείται η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η ειδική ημέρα λατρείας κάτω από τη νέα διαθήκη.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

«Η πρώτη ημέρα της εβδομάδας» έχει ονομαστεί από το Άγιο Πνεύμα «ημέρα του Κυρίου». «Ήμουν εν Πνεύματι την ημέρα του Κυρίου». (Αποκάλυψη 1:10) Εδώ έχουμε τον Ιωάννη που δηλώνει ότι ήταν «εν Πνεύμα» μια ειδική ημέρα, «την ημέρα του Κυρίου». Υπάρχουν πολλοί λόγοι για τον χαρακτηρισμό αυτής της ημέρας ως «ημέρα του Κυρίου». Πρώτον, ο Κύριος αναστήθηκε από τους νεκρούς την «πρώτη ημέρα της εβδομάδας». (Ματθαίος 28:1· Μάρκος 16:2· Λουκάς 24:1 και Ιωάννης 20:19) Εδώ και οι τέσσερις συγγραφείς του ευαγγελίου μας λένε ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Αυτός είναι ένας λόγος για τον ορισμό της πρώτης ημέρας της εβδομάδας ως ημέρα του Κυρίου. Μετά την ανάστασή του έμεινε στη γη σαράντα περίπου μέρες. (Πράξεις 1:3) Κατά τη διάρκεια αυτών των σαράντα ημερών έκανε πολλές εμφανίσεις. έχουμε ένα αρχείο με περίπου δεκατρείς εμφανίσεις που έκανε ο Ιησούς μετά την ανάστασή του και πριν από την ανάληψή του. Κάθε εμφάνιση όπου αναφέρεται η ώρα ήταν την πρώτη μέρα της εβδομάδας. Υπάρχουν κάποιες εμφανίσεις όπου η ώρα, δεν αναφέρεται, αλλά όταν αναφέρεται η ώρα, ορίζεται ότι είναι την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Έκανε την ανάληψή του στον Πατέρα και στη συνέχεια έστειλε το Άγιο Πνεύμα, σύμφωνα με την υπόσχεσή του, στους αποστόλους την Πεντηκοστή, που ήταν η πρώτη ημέρα της εβδομάδας. (Λευιτικό 23:11, 15-21.) Η εκκλησία οργανώθηκε την Πεντηκοστή και το πρώτο ευαγγελικό κήρυγμα στην πληρότητά του κηρύχθηκε από τον Πέτρο σε αυτήν την Πεντηκοστή. Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι η Πεντηκοστή ήταν η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η πρώτη ημέρα της εβδομάδας γίνεται η ημέρα γέννησης της εκκλησίας του Κυρίου. Οι πρώτοι μαθητές συγκεντρώθηκαν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας για να φάνε το Δείπνο του Κυρίου. «Και την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, όταν συγκεντρωθήκαμε για να σπάσουμε το ψωμί, ο Παύλος μίλησε μαζί τους, με σκοπό να αναχωρήσει την επόμενη μέρα· και παρέτεινε την ομιλία του μέχρι τα μεσάνυχτα». (Πράξεις 20:7) Επιπλέον, οι πρώτοι μαθητές έλαβαν εντολή να κάνουν ειδική συνεισφορά την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. «Τώρα όσον αφορά τη συλλογή για τους αγίους, όπως έδωσα εντολή στις εκκλησίες της Γαλατίας, το ίδιο κάνετε και εσείς. Την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ας φυλάξει ο καθένας από εσάς δίπλα του, για να μην ευδοκιμήσει, για να μην υπάρχουν συλλογές. να γίνει όταν έρθω». (1 Κορινθίους 16:1-2.) Εδώ ο Παύλος δίνει οδηγίες στην εκκλησία της Κορίνθου να κάνει όπως είχε διατάξει τις εκκλησίες στη Γαλατία. έπρεπε να κάνουν αυτή τη συνεισφορά την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Αυτό έπρεπε να γίνει για να μην υπάρξει καθυστέρηση στη συλλογή της συνεισφοράς όταν έφτασε ο Παύλος. Δείχνει ότι οι πρώτοι Χριστιανοί συναθροίζονταν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. «Και ας σκεφτόμαστε ο ένας τον άλλον να προκαλούμε για αγάπη και καλά έργα· μην εγκαταλείψουμε τη συνάθροισή μας, όπως είναι το έθιμο μερικών, αλλά προτρέπουμε ο ένας τον άλλον· και τόσο περισσότερο, καθώς βλέπετε την ημέρα να πλησιάζει». (Εβραίους 10:24-25.) Αυτοί είναι μερικοί από τους λόγους που μπορεί να ανατεθούν για να ονομαστεί η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ημέρα του Κυρίου.

Στον Ψαλμό 2:7 έχουμε το εξής: «Εσύ είσαι ο γιος μου· σήμερα σε γέννησα». Σημειώστε προσεκτικά "αυτή τη μέρα" όπως αναφέρεται εδώ. Στις Πράξεις 13:32-33 μαθαίνουμε ότι αυτό

εκπληρώθηκε με την ανάσταση του Χριστού. «Και σας μεταφέρουμε καλά νέα για την υπόσχεση που δόθηκε στους πατέρες, ότι ο Θεός εκπλήρωσε το ίδιο και στα παιδιά μας, με το ότι ανέστησε τον Ιησού· όπως επίσης είναι γραμμένο στον δεύτερο ψαλμό: Εσύ είσαι ο Υιός μου, σήμερα σε γέννησα». Ως εκ τούτου, ο Ιησούς αναγνωρίστηκε ως ο γεννημένος Υιός του Θεού με την ανάστασή του από τους νεκρούς την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Η προφητεία του Ιωήλ (Ιωήλ 2:28· Πράξεις 2:1-4, 16, 17) εκπληρώθηκε την Πεντηκοστή που είναι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Ο Χριστός στέφθηκε βασιλιάς στο θρόνο του εκείνη την ημέρα. (Ζαχαρίας 6:13· Πράξεις 2:29-36.) Ο νέος νόμος τέθηκε σε ισχύ καθώς ο λόγος του Κυρίου έβγαινε από την Ιερουσαλήμ εκείνη την ημέρα. (Ησαΐας 2:3· Λουκάς 24:47, 49 και Πράξεις 2.) Όλα αυτά τα γεγονότα δείχνουν ότι ο Θεός τίμησε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως την ημέρα για την ολοκλήρωση τόσων μεγάλων πραγμάτων. Κανείς δεν πρέπει να εκπλήσσεται που η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ονομάστηκε «ημέρα του Κυρίου». Ο Πέτρος είπε ότι «Ευλογητός ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος σύμφωνα με το μεγάλο του έλεος μας γέννησε ξανά σε ζωντανή ελπίδα με την ανάσταση του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς». (1 Πέτρου 1:3.) Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει απλώς ότι με την ανάσταση του Ιησού Χριστού οι απόστολοι γεννήθηκαν ξανά για μια ζωντανή ελπίδα με την ανάσταση του Χριστού. δηλαδή η ανάστασή του ολοκλήρωσε την πράξη της αναγέννησής τους. Είχαν επιστρέψει στην προηγούμενη κλήση τους μετά τη σταύρωση του Χριστού, αλλά τώρα αναζωπυρώνονται με την ελπίδα ότι ο σταυρωμένος Κύριός τους είναι τώρα ο αναστημένος Λυτρωτής του ανθρώπου. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί η σημαντική θέση που έχει η ανάσταση στο πρώιμο κήρυγμα των αποστόλων. Στην πραγματικότητα, ο Πέτρος δεν αναφέρει ποτέ τη σταύρωση του Ιησού χωρίς να αναφέρει την ανάστασή του. Εφιστάται η προσοχή εδώ στον Ψαλμό 118:22-24. "Η πέτρα που απέρριψαν οι οικοδόμοι έγινε το κεφάλι της γωνίας. Αυτό είναι το έργο του Ιεχωβά· είναι θαυμάσιο στα μάτια μας. Αυτή είναι η ημέρα που έφτιαξε ο Ιεχωβά· θα χαρούμε και θα χαρούμε γι' αυτήν." Τι μέρα? Είναι η ημέρα της Ανάστασης, η πιο σημαντική μέρα στο σχέδιο της ανθρώπινης λύτρωσης. Υπάρχουν εκείνοι που γιορτάζουν τα γενέθλιά του χωρίς καμία θεϊκή εξουσία. Ο Θεός έχει ορίσει την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, την ημέρα της ανάστασης του Κυρίου μας, ως την ειδική ημέρα λατρείας για τον λαό του υπό τη νέα διαθήκη. Ως εκ τούτου, έχουμε πολλούς λόγους να αποκαλούμε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ημέρα του Κυρίου.

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΤΕΣ

Οι Αντβεντιστές συναντήθηκαν για πρώτη φορά την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Ο Τζόζεφ Μπέιτς επισκέφτηκε κάποιους συγγενείς που ήταν μέλη της Εκκλησίας των Βαπτιστών της Έβδομης Ημέρας. Έμαθε μερικά επιχειρήματα από αυτούς για να συναντηθούν την ημέρα του Σαββάτου. επανέφερε αυτά τα επιχειρήματα και τα εισήγαγε στην Εκκλησία του Advent. Η κυρία Γουάιτ αντιτάχθηκε στη συνάντηση την ημέρα του Σαββάτου μέχρι που δεν μπόρεσε να απαντήσει στα επιχειρήματα που παρουσίασε ο Τζόζεφ Μπέιτς. Τότε είχε ένα όραμα στο οποίο είδε ότι η ημέρα του Σαββάτου διατηρήθηκε και ήταν δεσμευτική για τους Χριστιανούς σήμερα. Η Εκκλησία Advent της Έβδομης Ημέρας ιδρύθηκε τότε το 1845. Εάν η τήρηση της πρώτης ημέρας της εβδομάδας είναι ένα "σημάδι του θηρίου", τότε η Εκκλησία της Advent είχε το σημάδι του θηρίου. Η κυρία Ellen G. White είχε το σημάδι του θηρίου. Έχουμε ένα ρεκόρ στο «Life Sketches of Ellen G. White» του οράματος που είχε η κυρία White. «Ο Πρεσβύτερος Μπέιτς ξεκουραζόταν το Σάββατο, την έβδομη ημέρα της εβδομάδας, και μας παρότρυνε να δώσουμε

προσοχή ως το αληθινό Σάββατο. Δεν ένιωσα τη σημασία του και σκέφτηκα ότι έσφαλε στην τέταρτη εντολή περισσότερο παρά στην άλλη Εννέα, όμως, ο Κύριος μου έδωσε θέα στο ουράνιο αγιαστήριο απλωμένα πάνω από το κάθισμα του ελέους, και τα πρόσωπά τους στράφηκαν προς το μέρος του. Αυτό, με πληροφόρησε ο συνοδός μου, αντιπροσώπευε όλο το ουράνιο στρατό να κοιτάζει με ευλάβεια προς τον νόμο του Θεού, ο οποίος είχε γραφτεί από το δάχτυλο του Θεού της κιβωτού, και είδα τις πέτρινες πλάκες στις οποίες ήταν γραμμένες οι Δέκα Εντολές, καθώς είδα την τέταρτη εντολή στο κέντρο των δέκα εντολών με ένα απαλό φωτοστέφανο να την περικυκλώνει. Είναι ο μόνος από τους δέκα που ορίζει τον ζωντανό Θεό που δημιούργησε τους ουρανοί και τη γη και όλα τα πράγματα που είναι μέσα τους." (Σελίδες 95 και 96.) Τώρα, τέτοια ανοησία όπως αποκαλύπτεται στα οράματα της κυρίας Γουάιτ γίνεται την εξουσία για τους Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας που λατρεύουν την Ημέρα του Σαββάτου. Είδε τις δύο πέτρινες πλάκες πάνω στις οποίες ήταν γραμμένες οι Δέκα Εντολές, ισχυρίζεται, και μετά είδε ένα φωτοστέφανο γύρω από την τέταρτη εντολή που περιέχει την ημέρα του Σαββάτου, η οποία τοποθετούσε αυτή την εντολή πάνω από όλες τις άλλες. Βάζει την τέταρτη εντολή που δόθηκε στον εβραϊκό λαό πάνω από την εντολή ότι δεν θα έχεις άλλο Θεό εκτός από εμένα. Για τους Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας η ημέρα του Σαββάτου είναι το μόνο πράγμα που διαφοροποιεί τον Αντβεντιστή από όλες τις άλλες ονομασίες. Υπάρχουν έξι είδη Αντβεντιστών και ο Αντβεντιστής της Έβδομης Ημέρας, που ιδρύθηκε από την κυρία Γουάιτ, δεν έχει έναν εκπρόσωπο που να έχει το θάρρος. υπερασπιστεί την ως προφήτη του Θεού. Ισχυρίζονται ότι ήταν θεόπνευστη και ισχυρίζεται ότι ήταν θεόπνευστη, αλλά η αιτία τους είναι να κλαίνε για έναν υπερασπιστή και κανέναν από αυτούς δεν είναι πρόθυμος να την υπερασπιστεί. Γιατί; Γιατί δεν μπορούν να την υπερασπιστούν.

ΑΛΛΑΞΕ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ Ο ΠΑΠΑΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ;

Αυτός ο ισχυρισμός ότι ο πάπας της Ρώμης άλλαξε την ημέρα του Σαββάτου σε πρώτη ημέρα της εβδομάδας, έγινε για πρώτη φορά από την κυρία Ellen G. White. Η κυρία Γουάιτ λέει, "Στην κιβωτό ήταν το χρυσό δοχείο με μάννα, η ράβδος του Ααρών που ξεπήδησε, και οι πέτρινες πλάκες, που διπλώνονταν μεταξύ τους σαν βιβλίο. Ο Ιησούς τις άνοιξε και είδα τις Δέκα Εντολές γραμμένες πάνω τους με το δάχτυλο Του Θεού ήταν τέσσερις και στο άλλο έξι οι τέσσερις στο πρώτο τραπέζι έλαμπαν περισσότερο από τους άλλους έξι Η τιμή του ιερού ονόματος του Θεού φαινόταν ένδοξη - ένα φωτοστέφανο δόξας ήταν παντού στο σταυρό Σπάστε τα όλα καθώς και για να σπάσω την τέταρτη, είδα ότι ο Θεός δεν είχε αλλάξει ποτέ το Σάββατο, αλλά ο πάπας το είχε αλλάξει από την έβδομη μέρα στην πρώτη μέρα και νόμους». («Early Writings of Ellen G. White», σελίδα 33.) Και πάλι στη σελίδα 65 του ίδιου βιβλίου η κυρία White λέει: «Ο Πάπας άλλαξε την ημέρα ανάπαυσης από την έβδομη στην πρώτη ημέρα». Σε διαφορετικά οράματα η κυρία Γουάιτ ισχυρίστηκε ότι ο πάπας άλλαξε την ημέρα του Σαββάτου στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Ας εξετάσουμε την κατηγορία της και ας δούμε πόση αλήθεια υπάρχει σε αυτήν. Θυμηθείτε ότι ο Κύριος της έδειξε σε ένα όραμα ότι ο πάπας είχε αλλάξει το Σάββατο στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Γιατί έπρεπε ο Κύριος να αποκαλύψει στην κυρία Γουάιτ σε ένα όραμα ότι ο πάπας άλλαξε το Σάββατο από την έβδομη ημέρα στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας, εάν μπορεί να αποδείξει ότι έχει αλλάξει από την Καινή Διαθήκη; Γιατί οι Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας δεν επιχειρούν να αποδείξουν με την Καινή Διαθήκη ότι η ημέρα του Σαββάτου έχει αλλάξει στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας; Οι Αντβεντιστές της

Έβδομης Ημέρας παραδέχονται ότι η Καθολική Εκκλησία ιδρύθηκε μόνο τον τέταρτο αιώνα. παραδέχονται ότι η Καθολική Εκκλησία δεν αναπτύχθηκε πλήρως μέχρι το 304 μ.Χ. περίπου. Οι Χριστιανοί συναθροίζονταν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας για τρεις αιώνες πριν ακόμη και οι Αντβεντιστές ισχυριστούν ότι το Σάββατο άλλαξε στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Πώς μπορούν να δώσουν κάποιο λόγο για τους Χριστιανούς να συνέρχονται την πρώτη ημέρα της εβδομάδας τόσο καιρό; Ακόμη και τώρα ισχυρίζονται ότι μπορούν να δώσουν κάποιες αποδείξεις ότι ο καθολικός πάπας έκανε την αλλαγή. Δεν μπορούν να μας πουν ποιος πάπας έκανε την αλλαγή. γνωρίζουν ότι δεν υπάρχει ιερή ή βέβηλη ιστορία που να καταγράφει το γεγονός ότι ο πάπας έκανε μια αλλαγή. Ακόμα κι αν οι Καθολικοί έπρεπε να κάνουν έναν τέτοιο ισχυρισμό, πώς θα μπορούσε να αποδειχθεί ο ισχυρισμός; Δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι ο πάπας έκανε κάποια τέτοια αλλαγή, και όταν οι Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας κάνουν την κατηγορία, το κάνουν χωρίς κανένα στοιχείο. Μπορούν μόνο να υποδείξουν το όραμα της κυρίας Γουάιτ ότι ο πάπας έκανε την αλλαγή. Ο Κωνσταντίνος ήταν αυτοκράτορας της Ρώμης, αλλά δεν ήταν πάπας. ήταν αυτοκράτορας από το 306-337 μ.Χ. Είχε ψηφίσει νόμους που ρυθμίζουν τη συμπεριφορά την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αλλά δεν υπάρχει νόμος ή διάταγμα στη ρωμαϊκή ιστορία όπου άλλαξε την ημέρα του Σαββάτου στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Άλλο είναι να φτιάχνουμε νόμους που ρυθμίζουν τη συμπεριφορά των πολιτών την πρώτη ημέρα της εβδομάδας και άλλο να ορίζουμε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως ημέρα λατρείας. Και πάλι, ισχυρίζονται ότι η Σύνοδος της Λαοδικείας, που συνήλθε το 363 μ.Χ., επιβεβαίωσε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως ημέρα του Κυρίου. Πρέπει να θυμόμαστε ότι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας τηρούνταν ήδη από τις πρώτες ημέρες της εκκλησίας του Κυρίου μας μέχρι εκείνη την εποχή από όλους τους Χριστιανούς.

Ο ομιλητής γνώριζε ότι από αυτή την εξέδρα είχε κηρυχτεί ότι ο πάπας της Καθολικής Εκκλησίας άλλαξε την ημέρα του Σαββάτου από την έβδομη στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Ως εκ τούτου, κάλεσε την ανώτατη αρχή της Καθολικής Εκκλησίας στο Νάσβιλ του Τενεσί, να δώσει τις διδασκαλίες της Καθολικής Εκκλησίας για αυτό το θέμα. Έθεσε το εξής ερώτημα: «Οι Καθολικοί διδάσκουν ότι ο πάπας της Ρώμης άλλαξε το Σάββατο της έβδομης ημέρας με την πρώτη ημέρα της εβδομάδας;» Η απάντηση ήρθε με ένα κατηγορηματικό «Όχι!» «Δεν προβάλλουν τέτοιο ισχυρισμό· ποτέ δεν έχουν κάνει τέτοιο ισχυρισμό». Τότε ο ιερέας ρωτήθηκε: «Θα γράψετε αυτή τη δήλωση;». Στη συνέχεια έγραψε την ακόλουθη επιστολή, με ημερομηνία 14 Δεκεμβρίου 1944.

«Ο γιατρός Χ. Λέο Μπόλες
Αγαπητέ κύριε:

"Σε απάντηση στο ερώτημά σας, ποιος άλλαξε το Σάββατο σε Κυριακή; Θα ήθελα να πω ότι, σύμφωνα με τις καλύτερες αποδείξεις, ήταν οι ίδιοι οι απόστολοι για να τιμήσουν την ανάσταση του Χριστού. Η πρακτική της συνάντησης την πρώτη ημέρα της εβδομάδας για τον εορτασμό του Δείπνου του Κυρίου και ο ορισμός της ημέρας αυτής ως ημέρα του Κυρίου υποδεικνύεται από τον Άγιο Παύλο, Πράξεις 20:7 και Α' Κορινθίους 16:2, και από τον Άγιο Ιωάννη, Αποκ. 1:10.

«Στη «Διδάχη ή η Διδασκαλία των Δώδεκα Αποστόλων», που χρονολογείται από το έτος 100 μ.Χ. (που είναι εκεί πίσω μόλις λίγα, ίσως λίγα, χρόνια μετά τον θάνατο του Ιωάννη), δίνεται η

εντολή: «Την ημέρα του Κυρίου συνέλθετε και σπάστε ψωμί και ευχαριστήστε, αφού εξομολογηθείτε τις αμαρτίες σας, για να είναι η θυσία σας καθαρή (Κεφάλαιο 14.)

«Ο άγιος Ιγνάτιος, μάρτυρας (έτος 107), μιλά για τους Χριστιανούς ότι «δεν τηρούν πλέον το Σάββατο, αλλά ζουν στην τήρηση της ημέρας του Κυρίου, κατά την οποία και η Ζωή μας αναστήθηκε». (Ad Magnes IX.) Στην Επιστολή του προς τον Βαρνάβα, κεφάλαιο XV, λέει: «Γι' αυτό και τηρούμε με χαρά την όγδοη ημέρα (δηλαδή την πρώτη της εβδομάδας), την ημέρα επίσης κατά την οποία ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς. "

«Ο Άγιος Ιουστίνος (έτος 165) είναι ο πρώτος χριστιανός συγγραφέας που ονομάζει την ημέρα Κυριακή στο εορταζόμενο απόσπασμα στο οποίο περιγράφει λεπτομερώς τη λατρεία που προσέφεραν στον Θεό εκείνη την ημέρα οι πρώτοι Χριστιανοί - δηλαδή την προσφορά του σώματος και αίμα του Χριστού με τις συνοδευτικές προσευχές, το κήρυγμα και την ανάγνωση της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης (Απολ. 65.)

«Έτσι, είναι σαφές από τις πιο αρχαίες και αυθεντικές μαρτυρίες που έχουμε ότι η πρακτική του εορτασμού του Δείπνου του Κυρίου την Κυριακή ξεκίνησε από τους αποστόλους και, επομένως, ήταν σύμφωνα με το θέλημα του Χριστού που τους έδωσε τη δύναμη να κάνουν Τέτοιες τυχαίες αλλαγές χρόνου και τρόπου θρησκευτικής τήρησης, φυσικά, δεν είχαν την εξουσία να αλλάξουν τον φυσικό νόμο που υποχρεώνει όλους τους ανθρώπους να αφιερώνουν έναν ορισμένο χρόνο αποκλειστικά στη λατρεία του Θεού, που είναι το βασικό καθήκον που επιτάσσει η τρίτη εντολή. Ο χρόνος και οι λεπτομέρειες της τήρησής του υπόκεινται σε αλλαγή), που προέρχεται από χίλια οκτώ χρόνια μετά τους αποστόλους, η επιλογή της λατρείας την έβδομη ημέρα είναι ασήμαντη σε σύγκριση με την καθολική πρακτική και τις αρχαίες παραδόσεις υπέρ της Κυριακής." Ελπίζω ότι αυτή είναι μια ικανοποιητική απάντηση στην ερώτησή σας.

Με ειλικρίνεια δικοί σας,
"RT. Rev. MSGR. AA SIFNER, VG"

Είναι δίκαιο για τους Καθολικούς να πουν ότι δεν ισχυρίζονται ότι ο πάπας της Ρώμης άλλαξε το Σάββατο στην πρώτη μέρα της εβδομάδας. Κάθε βιβλιογραφία που μπορεί να έχει κάποιος από τους Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας που διατυπώνουν την κατηγορία ότι ο Πάπας άλλαξε το Σάββατο είναι ψευδής. Εάν κάποιος από εσάς έχει τέτοια λογοτεχνία, μπορείτε να γράψετε σε αυτήν, "Αυτό δεν είναι αλήθεια".

ΔΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ο Ιησούς διέταξε τους μαθητές του να φάνε το Δείπνο του Κυρίου. (Ματθαίος 26:26· Λουκάς 22:19· 1 Κορινθίους 11:24-25.) Ο Κύριος διέταξε το λαό του να συγκεντρωθεί. «Μην εγκαταλείπετε τη συνάθροιση των εαυτών σας, όπως είναι ο τρόπος ορισμένων». (Εβραίους 10:25.) Μην πειράζετε τι μπορεί να σημαίνει το άλλο μέρος αυτού του εδαφίου, έχουμε την απλή και ξεκάθαρη διδασκαλία ότι οι Χριστιανοί δεν έπρεπε να εγκαταλείψουν τη συνάθροιση

του εαυτού τους. Έχουν επίσης εντολή να φάνε το Δείπνο του Κυρίου. πρέπει να συγκεντρωθούν για να φάνε το δείπνο μαζί. Έφαγαν το δείπνο όταν μαζεύτηκαν. (1 Κορινθίους 11:20-33.) Ο Παύλος εδώ λέει: «Όταν λοιπόν συγκεντρωθείτε, δεν είναι δυνατόν να φάτε το δείπνο του Κυρίου». Ως εκ τούτου, έφαγαν το δείπνο όταν συγκεντρώθηκαν. Τώρα τους δίνουν εντολή να το φάνε, και έχουν εντολή να συγκεντρωθούν. και διαπιστώνουμε ότι έφαγαν το δείπνο όταν συγκεντρώθηκαν. Γιατί το τρώνε; Σε ανάμνηση του θανάτου και των βασάνων του Κυρίου μέχρι την έλευση του. Ως εκ τούτου, υπονοείται εδώ η ανάστασή του. δεν θα μπορούσε να ξαναέρθει τη δεύτερη φορά αν δεν ζούσε, αν δεν είχε αναστηθεί από τους νεκρούς. Ως εκ τούτου, το Δείπνο του Κυρίου με την υπονοή του τρώγεται τότε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως αναμνηστικός θεσμός του θανάτου του Κυρίου και της δεύτερης παρουσίας. Αυτό είναι αρκετά σαφές. Ωστόσο, οι Χριστιανοί συγκεντρώθηκαν για να φάνε το Δείπνο του Κυρίου. (1 Κορινθίους 11:33.) Αλλά συγκεντρώθηκαν για να σπάσουν ψωμί ή να φάνε το Δείπνο του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Η ανάσταση του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος την πρώτη ημέρα της εβδομάδας και το φαγητό του Δείπνου του Κυρίου την πρώτη ημέρα - όλα τονίζουν ότι αυτή είναι η ημέρα του Κυρίου. Μάθαμε ότι το Άγιο Πνεύμα ήρθε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, ότι η εκκλησία οργανώθηκε ή άρχισε να λειτουργεί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, ότι οι Χριστιανοί συνέρχονταν για να φάνε το Δείπνο του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, και ότι ο Ιωάννης ήταν στο Πνεύμα την ημέρα του Κυρίου, όλα αυτά μας διδάσκουν ότι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι η ημέρα του Κυρίου.

Ο λαός του Θεού συγκεντρώνεται σήμερα για να φάει το Δείπνο του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Το Σάββατο του νόμου ήταν μια εντελώς διαφορετική ημέρα και τηρούνταν για έναν εντελώς διαφορετικό σκοπό. Υπάρχει τόση διαφορά στον σκοπό της συνάντησης των Χριστιανών την ημέρα του Κυρίου και της ανάπαυσης των Εβραίων την ημέρα του Σαββάτου, όση διαφορά υπάρχει μεταξύ ημέρας και νύχτας, Χριστού και Σατανά. Η ημέρα του Κυρίου δεν αντικαθιστά το εβραϊκό Σάββατο. Το Σάββατο απομακρύνθηκε όταν εκπληρώθηκε η Παλαιά Διαθήκη. μια νέα ημέρα, η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, δόθηκε για τους Χριστιανούς στο πλαίσιο της νέας διαθήκης. Η κατανάλωση του Δείπνου του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι το μόνο πράγμα που διακρίνει την πρώτη ημέρα της εβδομάδας από οποιαδήποτε άλλη μέρα. Μπορούμε να ψάλλουμε τους δοξασμούς του Θεού την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αλλά μπορούμε να ψάλλουμε τους ύμνους του κάθε μέρα και κάθε μέρα. Διαβάζουμε τη Βίβλο την πρώτη μέρα της εβδομάδας, αλλά μπορεί και πρέπει να διαβάζουμε τη Βίβλο κάθε μέρα. Προσευχόμαστε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αλλά μπορεί να προσευχόμαστε και πρέπει να προσευχόμαστε κάθε μέρα. Μπορεί να δίνουμε από τα μέσα μας την πρώτη μέρα της εβδομάδας, αλλά μπορούμε να δίνουμε όσο έχουμε ευκαιρία και όπως υπάρχει ανάγκη οποιαδήποτε μέρα. Ως εκ τούτου, το φαγητό του Δείπνου του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι το μόνο πράγμα που διαφοροποιεί αυτήν την ημέρα από οποιαδήποτε άλλη μέρα. Αυτή τη μέρα και αυτήν την ημέρα μόνο μπορούμε να φάμε το Δείπνο του Κυρίου.

Υπάρχει μόνο ένα πράγμα περαιτέρω σε σχέση με την πρώτη μέρα της εβδομάδας. Ο Θεός το έχει κανονίσει έτσι ώστε οι λαοί του να μπορούν να συναντηθούν την πρώτη μέρα της εβδομάδας. Ο άνθρωπος μπορεί να αλλάξει το ημερολόγιο. Μπορεί να κατασκευάσει ένα ημερολόγιο με μόνο έξι ημέρες στην εβδομάδα. Η Ρωσία το έκανε αυτό και έζησε για ένα

τέταρτο του αιώνα με το πρόγραμμα των έξι ημερών της εβδομάδας. Άλλα έθνη έχουν κάνει το ίδιο. Πώς θα λάτρευε ένας Αντβεντιστής της Έβδομης Ημέρας την έβδομη ημέρα της εβδομάδας όταν υπάρχουν μόνο έξι ημέρες την εβδομάδα; Ο Θεός το έχει καθορίσει έτσι ώστε ο άνθρωπος να μην μπορεί να κατασκευάσει ένα ημερολόγιο ημερών της εβδομάδας, αλλά ότι θα υπάρχει «μια πρώτη ημέρα της εβδομάδας». Ως εκ τούτου, το έχει φτιάξει έτσι ώστε οι άνθρωποί του - σημασία δεν έχει πόσες αλλαγές μπορεί να γίνουν - μπορεί να συναντηθούν την πρώτη μέρα της εβδομάδας. Αν ο άνθρωπος κατασκεύαζε ένα πρόγραμμα μόνο πέντε ημερών την εβδομάδα, οι Χριστιανοί θα συνέρχονταν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας για λατρεία. Οι Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας δεν μπορούσαν να συναντηθούν για λατρεία, αφού η εβδομάδα δεν έχει επτά ημέρες. Αυτό δείχνει τη σοφία του Θεού στη διευθέτηση της πρώτης ημέρας της εβδομάδας, της ημέρας του Κυρίου, ως την ειδική ημέρα για λατρεία. (Ομιλία που εκφωνήθηκε από τον H. Leo Boles, 21 Δεκεμβρίου 1944, στο War Memorial Building, Nashville, Tennessee)

Διεθνές Ινστιτούτο Γνώσης της Βίβλου

Randolph Dunn, Πρόεδρος - Roberto Santiago, Dean
thebiblewayonline.com

Μάθημα 1 - Το μήνυμα του Θεού

Μάθημα 4 - Μεγαλώνοντας εν Χριστώ

<p>Πώς ήρθαν όλα εδώ; Ο άνθρωπος που ήταν Θεός Χριστός - Μυστήριο του Θεού Μύθοι για τον Θεό Από τη ζωή στο θάνατο - Θνητός άνθρωπος Προγραμματισμένη Εξαγορά Μηνύματα των Ευαγγελίων</p> <p>Μάθημα 2 - Υπακοή στον Χριστό Χρόνος Προ Χριστού Χρόνος Χριστός στη Γη Χρόνος μετά τον Χριστό Τέλος του Χρόνου στη Γη Ώρα να αποφασίσετε Από το θάνατο μέσα από τον σταυρό στη ζωή Μύθοι για τη Συγχώρεση Βάπτισμα στον Χριστό</p> <p>Μάθημα 3 - Μια νέα ζωή εν Χριστώ Ένα βασίλειο που δεν φτιάχνεται με τα χέρια Υπηρέτες στο Βασίλειο Πρώτες Αρχές του Χριστού Χήρες και άλλοι που έχουν ανάγκη Πνευματικό Γάλα Ζώντας απελευθερωμένος Μύθος της δυστυχίας Μήνυμα από τις Επιστολές Λατρεύετε τον Θεό Εν Πνεύμα και Αλήθεια</p> <p>Μελέτες για Μελετητές της Βίβλου Περιγραμμένη Βίβλος Συνοπτική Βίβλος Τύποι και Μεταφορές</p>	<p>Ιησούς από τη Ναζαρέτ Ζωή του Χριστού Ενωμένοι εν Χριστώ Μύθοι για τον πόνο Σώμα, ψυχή, πνεύμα - πού πάνε όταν πεθαίνεις; Γάμος και διαζύγιο Το Σάββατο του Θεού Δημιουργία πριν από τη Γένεση Δημιουργία Εβραίου</p> <p>Μάθημα 5 - Ωρίμανση εν Χριστώ Μαθήματα από τον Σταυρό Διαδικασία Ανοικοδόμησης του Θεού Οι καλύτερες ερωτήσεις που τέθηκαν ποτέ Ζωή Ο ένας για τον άλλον εν Χριστώ Ζώντας τη Μέγιστη Ζωή Υποσχέσεις Τώρα και για πάντα Οι πραγματικοί άντρες είναι θεοσεβείς άνθρωποι Υπέροχα λόγια της ζωής</p> <p>Μάθημα 6 - Να γίνεις μελετητής της Βίβλου Σκιές, Τύποι και Προφητείες Άγιο πνεύμα Δανιήλ Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού Σιωπή των Γραφών Διδασκαλίες & Πρακτικές Από το 100 μ.Χ. έως το 1500 μ.Χ Μεταρρύθμιση ή επαναφορά Σύνταξη και μετάφραση της Βίβλου Οι σημερινές εκκλησιαστικές πρακτικές- Γραφή ή Παράδοση;</p> <p>Γενεαλογία του Ιησού - Ένας χάρτης</p>
---	---

Το International Bible Knowledge Institute έχει συνδέσμους προς άλλες γλώσσες στο thebiblewayonline.com.